Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΤΟΜΟΣ Δ'

THE ORTHODOX OBSERVER

ΑΡΙΘΜ 84

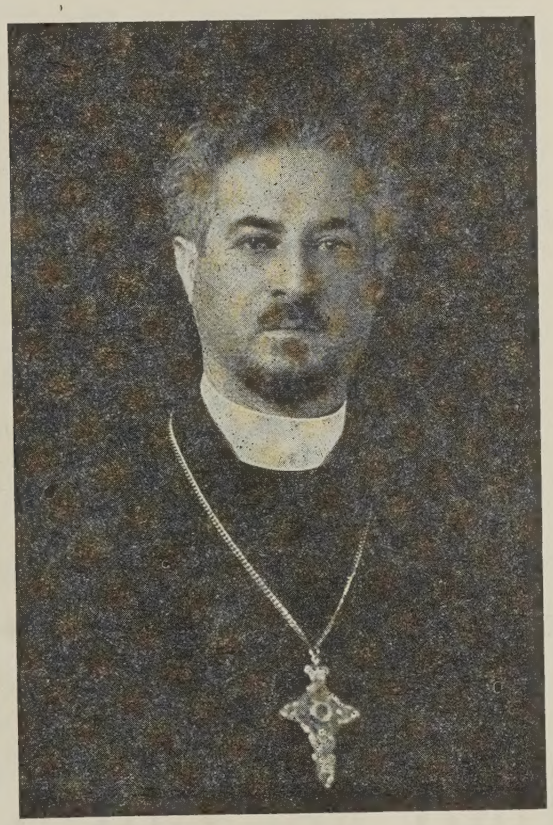

Ο ΝΕΟΣ Β. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ κ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΒΑΔΑΣ

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. AStoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada $2.00—Foreign $2.50
Ten Cents a Copy
Vol. IV. No. 84. — June 5, 1938.
Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

	Ὀνοματεπώνυμον Νυμφευθέντων		Κοινότης	Τελέσας τὸν Γάμον Ἱερεύς
Ἰαν. 9	Παναγιώτης Β. Πετμεζᾶς	Ἑλένη Γ. Κοκκαλιάρη	Augusta, Ga.	Αἰδ. Δημήτριος Μεσίρης
» »	Βασίλειος Ξ. Πορικὸς	Sally Kersaw	Bronx, N. Y.	Αἰδ. Καλ. Χατζηλάμπρου
» 30	Μιχαὴλ Π. Καραγεώργου	Εὐδοκία Θ. Καμπρέλη	Haverhill, Mass.	Αἰδ. Φιλ. Βλαχόπουλος
Μαρτ. 5	Cesar F. Lopes	Παρασκευὴ Ν. Λάππα	Peabody, Mass.	Αἰδ. Γ. Οἰκονομίδης
» 27	Βασίλειος Γ. Μιτίλος	Μαρία Θ. Τσιαρίμη	New York City	Αἰδ. Βασίλ. Παπανίκας
Ἀπ. 24	Μαρῖνος Γ. Βάλβης	Ἀνδρομάχη Παπουλακᾶ	New York City	Ἀρχιμ. Δωρ. Μπουραζάνης
» »	Χρῆστος Ι. Φερεντῖνος	Ἑλένη Δ. Λεπάντη	Cleveland, Ohio	Ἀρχιμ. Χρ. Λαυριώτης
» »	Antonio J. Forte	Μαρία Π. Ἀρβανίτου	Lynn, Mass.	Ἀρχιμ. Χριστόφ. Ἀργυρίδης
» »	Ἀναστάσιος Ι. Μπορομπίλης	Ἑλένη Α. Παρασκευᾶ	Toronto, Ont., Can.	Ἀρχιμ. Ἱερόθεος Σταύρου
» »	Ἰωάν. Α. Κουτρουμπῆς	Καλλιόπη Σ. Πετροπούλου	Chicago, Ill.	Αἰδ. Μᾶρκος Πετράκης
» »	Βασίλειος Α. Πλατῆς	Χρηστίνα Δ. Τρακάκη	Quebec, Can.	Ἀρχιμ. Δ. Μαυρίας
» »	Εὐστάθιος Α. Χαιρόπουλος	Κυριακούλα Ε. Τσιρίγου	Chicago, Ill.	Αἰδ. Ι. Μεσαρχάκης
» 30	Δημήτριος Κ. Μπενάκης	Φωτεινὴ Κ. Σέχτεμ	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Γ. Ματθόπουλος
» 30	Παναγιώτης Α. Φορμόζος	Μαρία Δ. Μανωλίδου	Seattle, Wash.	Αἰδ. Στέφ. Φουτρίδης
Μαΐου 1	Ἰω. Α. Παπαδημητρίου	Μονεμβασία Γ. Σταματίου	Pensacola, Fla.	Αἰδ. Α. Παπαδημητρόπουλος
» »	Ἀνδροκλῆς Ε. Παπαδόπουλος	Αἰκατ. Ι. Γεωργίου	Huron, S. D.	Αἰδ. Γεώργιος Εὐρώτας
» »	Θεόδωρος Σ. Κούτσαρης	Ἑλένη Δ. Βαρελᾶ	Kansas City, Mo.	Αἰδ. Ἰωάν. Βασιλειάδης
» »	Λουΐζος Α. Μαρῖνος	Μαργαρίτα Ε. Βουλγαρίδη	Los Angeles, Cal.	Ἀρχιμ. Γερμ. Παπαπαναγιώτου
» »	Κωνσταντῖνος Π. Γύφτου	Μαρία Κ. Κούρα	Stamford, Conn.	.. Αἰδ. Μιχαὴλ Σοφοκλέους
» »	Νικόλαος Ε. Φώλιας	Σοφία Ε. Στεφίκου	Manchester, N. H.	Αἰδ. Εὐάγγελος Τριανταφυλλίδης
» »	Ἀθανάσιος Ι. Κράμπης	Καλλιόπη Ι. Πετροπούλου	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Ἀντών. Ἰατρίδης
» »	Παναγιώτης Δ. Ραμαίας	Δημητρούλα Δ. Κώστα	N. S. Pittsburgh, Pa.	Ἀρχιμ. Α. Γουλάπης
» »	Charles W. Power	Εὐτυχία Γ. Γιοβάννη	Portsmouth, N. H.	Ἀρχιμ' Ι. Τσουκαλᾶς
» »	Παῦλος Μ. Ψιλάκης	Ἄννα Ε. Γεωργιάδου	Springfield, Mass.	Αἰδ. Π. Παπαθεοφράστου
» »	Εὐάγγελος Λ. Φαγγῆς	Καλλιόπη Ι. Κέλλη	Chicago, Ill.	Αἰδ. Νικήτας Κεσὲς
» »	Βασίλειος Ν. Φλογερὸς	Λουκία Γ. Γουΐλσον	Salt Lake City, Utah	Αἰδ. Χ. Τζαβαλᾶς
» »	Νικόλαος Π. Ἄτζεφ	Βασιλικὴ Γ. Χρήστωφ	Syracuse, N. Y.	Αἰδ. Συμεὼν Ἐμμανουὴλ
» »	..Ἰωάννης Κ. Ρουπάκης	Βασιλικὴ Δ. Κολινιάτη	Lynn, Mass.	Ἀρχιμ. Χριστ. Ἀργυρίδης
» 7	Δημήτριος Γ. Θεοχάρης	Σοφία Κ. Φιλιώτου	New York City	Ἀρχιμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
» 8	Σπυρίδων Γ. Στέλιος	Δέσποινα Ε. Καπάντη	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Γ. Ματθόπουλος
» »	Ἀπόστολος Ι. Ἀϊβαλιώτης	Εἰρήνη Α. Παριανοῦ	Cleveland, Ohio	Ἀρχιμ. Χρυσόγ. Λαυριώτης
» »	Δημήτριος Ι. Δημόπουλος	Βασιλικὴ Ε. Τσαχάκη	Bronx, N. Y.	Αἰδ. Καλίν. Χατζηλάμπρου
» »	Χρῆστος Α. Νύκτας	Σταυρούλα Γ. Χρηστοφάρα	Weirton W. Va.	Αἰδ. Δημήτριος Μπούρας
» »	Ἀντώνιος Ν. Κόκκορας	Ἑλένη Γ. Ζαμπούρου	Peabody, Mass.	Αἰδ. Γ. Οἰκονομίδης

ΔΙΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΑ

ΕΠΙΤΗΔΕΣ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΝΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Καλλιτεχνικῶς τυπωμένα ἐπὶ ἀρίστου, στερεωτάτου εἰδικοῦ χάρτου, μὲ τέσσαρα χρώματα. Μολονότι εἶναι ἀσυγκρίτως ὑπέρτερα ὅλων τῶν ἄλλων, ἐν τούτοις στοιχίζουν εἰς τὰ Σχολεῖα εὐθηνότερα. Εὐχαρίστως στέλλομεν δεῖγμα εἰς ὅσους ἤθελον ζητήσει.

ΔΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΓΡΑΨΑΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

D. C. DIVRY, Inc., 240 West 23rd Street, NEW YORK, N. Y.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΤΟΣ Δ'. ΑΡΙΘ. 84. Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1938

Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ μας ἡ Ὀρθόδοξος ἑορτάζει μεθαύριον τὴν Κλητὴν καὶ Ἁγίαν Ἡμέραν, τὴν Ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Καὶ πλήθη πολλὰ πιστοῦ πληρώματος θὰ κατακλύσουν ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς διὰ νὰ δεχθοῦν τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν ἐν μέσῳ τῶν ἀντιξόων τῆς ζωῆς. Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς κάθοδον τοῦ Παναγίου Πνεύματος οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἤρχισαν τὸ μέγα ἔργον των: νὰ κατηχοῦν, νὰ βαπτίζουν, νὰ ἱδρύουν Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, νὰ βοηθοῦν τοὺς πάσχοντας.

Τὸ ἔργον των αὐτὸ δὲν ἦτο εὔκολον. Πανταχοῦ εὕρισκον ἐμπόδια, καὶ ἐμπόδια μεγάλα· κινδύνους ἐκ τῶν ἔξω, ἀλλὰ καὶ κινδύνους ἐκ τῶν ἔσω, ὅπως διδάσκει ἡ Ἱστορία τῆς ἐκκλησίας μας. Ὅλοι οἱ δουλεύοντες ὑπὸ τὴν κακίαν καὶ τὸ ψεῦδος, συνεκεντρώθησαν ὑπὸ μίαν σημαίαν γύρω ἀπὸ τὴν ὁποίαν προσεπάθησαν πῶς καλλίτερον καὶ ἀσφαλέστερον νὰ βάλουν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία, ἡ κατ' ἀρχὰς ἀδύνατος καὶ μικρά, ἡ εὑρισκομένη ἐντὸς μόνον τῶν στενῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης, ἐξηπλώθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ κατέκτησεν αὐτόν, ὄχι μὲ τὰ ὅπλα τῆς δυνάμεως τὰ ὑλικά, ἀλλὰ μὲ τὰ λογικὰ ὅπλα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπομονῆς. Καὶ οἱ ἄνθρωποι μόνον δι' αὐτῆς καὶ ἐν αὐτῇ ἐγνώρισαν τὴν πραγματικὴν πρόοδον, τὴν ἀληθινὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸν ἀσφαλῆ προορισμόν των.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ πίστις ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐτάχθησαν ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶχον ὡς σύνθημα «τὰ πάντα ὑπὲρ τῶν ἄλλων καὶ οὐδὲν διὰ τὸν ἑαυτόν των», ἐδημιούργησαν τοιαύτην ἐποχὴν ὥστε σήμερον μετὰ πραγματικῆς καταπλήξεως νὰ ἀναγινώσκωμεν τὰς χρυσᾶς σελίδας της καὶ νὰ δοξάζωμεν τὸν Ἱδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ὦ πόσα θαυμάσια παραδείγματα καρτεροψυχίας καὶ γενναιοψυχίας δὲν ἔχομεν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συντελεσθέντα ἐν ὀνόματι τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς Πίστεως Ἰησοῦ;

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἁγία, δὲν ἐβάδισε δρόμον εὔκολον, ὡς προανεφέρομεν. Δὲν ἐπάτησεν ἐπὶ ρόδων. Πᾶν τοὐναντίον! Ἐβάδισεν ἀκανθώδη καὶ δύσκολον δρόμον· δρόμον ἀνηφορικὸν καὶ πλήρη ἐμποδίων. Ὁ χιτών της εἶνε πάντοτε βαμμένος εἰς τὸ αἷμα τὸ μαρτυρικόν. Ἡ Ἱστορία της εἶνε ἱστορία βασάνων καὶ κακώσεων, ἀλλ' ἐν ταυτῷ καὶ ἐγκαρτερήσεως καὶ αὐτοθυσίας.

Ὁ Χριστὸς εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ἀφήσῃ ὀρφανοὺς τοὺς πιστοὺς Αὐτοῦ ὀπαδούς. Καὶ τὴν ὑπόσχεσιν Αὐτοῦ ἐπραγματοποίησεν ὅτε ἦλθεν ὁ κατάλληλος χρόνος. Οἱ μαθηταί του εἶχον μαζευθῇ «πάντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ» εἰς τὸ ὑπερῶον τῆς Ἁγίας Σιὼν μὲ ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἄλλους, πανέτοιμοι διὰ τὸ ἐγγὺς μέλλον. Ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐπολλαπλασίαζον τὴν δύναμίν των. Δι' αὐτὸ καὶ κατῆλθεν ἐπ' αὐτοὺς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

«Ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης βιαίας πνοῆς καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν κόσμον». Καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ μέγα θαῦμα τοῦ φωτισμοῦ τῶν ψυχῶν εἶχεν ἐπιτελεσθῇ. Ἡ θεία μεσολάβησις ἔλαβε χώραν. Τὰ ἔθνη ὅλα εἶδον παράδοξα ἐν τῇ πόλει Δαβίδ, οἱ δὲ Ἀπόστολοι «ἤρξαντο φθέγγεσθαι, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς».

Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία ἑορτάζει τώρα τὴν Ἁγίαν Ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν μεγάλην ἐπέτειόν της, δὲν θὰ παύσῃ στρατευομένη, ἐφόσον ἡ Ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε. Εἶνε ὁ κλῆρός της νὰ διώκηται πάντοτε, ἀλλὰ καὶ πάντοτε νὰ θριαμβεύῃ.

Εἶνε ὁμολογουμένως μέγιστα τὰ διδάγματα τὰ

'Αρχιμ. Εἰρηναίου Κασσιμάτη
'Ιερ. Προϊστ. τῆς Κοινότητος
Gary, Ind.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΝ ΕΦΟΔΙΩΝ ΤΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ

Εἶναι μέγα καὶ βαρὺ τὸ 'Υπούργημα τῆς 'Ιερωσύνης. Καὶ οἱ 'Ιερεῖς μας πολλὰς ἀναμφιβόλως πικρίας θὰ ἐδοκίμασαν ἐν τῇ καλλιεργείᾳ τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου. 'Εν αὐτῷ διῆλθον ὄχι ὀλίγας δυσαρέστους ὥρας, ἠρίθμησαν πολλὰς θλιβερὰς ἡμέρας καὶ ἠγρύπνησαν πολυαρίθμους νύκτας.

'Ο 'Ιερεὺς ποιμαίνει λαὸν μὲ ἐλαττώματα. Καὶ ὅπως τὰ ἐλαττώματα οἱασδήποτε μηχανῆς φέρουν στενοχωρίας, τοιουτοτρόπως καὶ τὰ ἐλαττώματα ἑνὸς κοινοτικοῦ ὀργανισμοῦ προξενοῦν μυρίας ὅσας ἐνοχλήσεις εἰς τὸν ἔχοντα τὴν φροντίδα αὐτοῦ. Κάθε Κοινότης ἔχει τὰς παρεξηγήσεις της, τὰς ψυχρότητάς της, τὰς παραφοράς της. Οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν δὲν εἶνε ἀληθινοὶ χριστιανοὶ πάντοτε. 'Η πρώτη Κοινοτικὴ ἀνωμαλία ἐνδέχεται νὰ ἐπηρεάσῃ τὸν ζῆλον ἑνὸς ποιμένος ψυχῶν, ἐὰν οὗτος δὲν εἶνε ὡπλισμένος μὲ κοινὸν νοῦν, μὲ ψυχραιμίαν καὶ μὲ πίστιν βαθυτάτην.

'Ο σθεναρὸς ὅμως κληρικὸς οὐδέποτε ἐπιτρέπει εἰς ἑαυτὸν νὰ κυριευθῇ ὑπὸ τῆς λύπης. Αὕτη παραλύει τὰς δυνάμεις του, βλάπτει τὴν ἱκανότητά του ὅπως ἐπιδοθῇ εἰς μεγάλα ἔργα καὶ καταστρέφει τὴν αὐτοπεποίθησίν του. "Οχι ὀλίγας λύπας θὰ ἀποφύγῃ, ἐὰν τηρῇ οὐδετερότητα εἰς τὰς ἀντιζηλίας, τὰς ἀλληλοεπικρίσεις καὶ τοὺς κομματισμούς, οἵτινες λαμβάνουν χώραν ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ζωῇ τῆς Κοινωνίας. Τοιαύτη στάσις μὲ πνεῦμα λογικῆς καὶ μὲ ἄκαμπτον ἄρνησιν, ὅπως συνταχθῇ μὲ οὐδέτερον μέρος εἶνε τεκμήριον συνέσεως καὶ θὰ ἐπιφέρῃ ἐν καιρῷ ἁρμονικὰς διευθετήσεις. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶνε δυνατὸν ὁ ἱερεὺς νὰ κατηγορηθῇ ὡς στερούμενος σθένους καὶ ἀποφασιστικότητος. Πλὴν δύναται νὰ μειδιᾷ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην καὶ νὰ ἐπιφυλάσσεται νὰ λάβῃ ἀποφάσεις εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν. Τοῦτο δὲν εἶνε ἀναποφασιστικότης καὶ ἔλλειψις σθένους, ἀλλὰ τοὐναντίον δύναμις. 'Ο σκεπτικὸς 'Ιερεὺς ζηλοτύπως διατηρεῖ τὸν ἄμβωνα διὰ νὰ κηρύξῃ μόνον τὰ θεῖα ρήματα καὶ ὄχι διὰ νὰ ἐκφράζῃ τὰ ἀτομικὰ αἰσθήματά του καὶ τὰς διοικητικὰς ἀντιλήψεις του. Τοιοῦτον ὀλίσθημα κατὰ κανόνα ἔχει ὡς συνέπειαν φιλέκδικον δυσαρέσκειαν καὶ μείωσιν τοῦ κύρους τοῦ βήματος τῆς ἀληθείας. 'Ο 'Ιερεὺς ὁ πεπροικισμένος μὲ κοινὸν νοῦν καὶ βλέπων μὲ διαύγειαν καὶ ἀταραξίαν ὡρισμένως θὰ ἀποφύγῃ τὰς ἀντιδράσεις καὶ ἐπιθέσεις τῶν κατωτέρων ψυχῶν καὶ θὰ πηδαλιουχήσῃ τὸ πλοῖόν του εἰς τὸν δρόμον τῆς πνευματικῆς πρόδου.

"Οχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν κοινὸν νοῦν εἶνε χρήσιμος εἰς τὸν 'Ιερέα ἡ ψυχραιμία. 'Η τραγῳδία καὶ ἡ κωμῳδία εἶναι συμπεπλεγμέναι εἰς τὸν βίον αὐτοῦ. Οὕτω, ὁ 'Ιερεὺς τὴν μίαν ἡμέραν καλεῖται εἰς γάμον καὶ τὴν ἄλλην εἰς κηδείαν. 'Εγκαταλείπει τὴν παρὰ τὸν ἀσθενῆ θέσιν του καὶ σπεύδει νὰ συμμετάσχῃ εὐωχίας. Πολλάκις, τὴν μίαν στιγμὴν χαίρει μετὰ χαιρόντων καὶ τὴν ἄλλην κλαίει μετὰ κλαιόντων. 'Ασθενῆ καὶ ψυχορραγοῦντα σώματα προξενοῦν πόνον, ἀλλὰ ἡ θλιβερωτέρα τραγῳδία εἶνε ἡ πτῶσις καὶ ὁ θάνατος μιᾶς ψυχῆς. Τοιούτου δὲ ψυχικοῦ θανάτου, ποῖος 'Ιερεὺς δὲν παρέστη ἐπανειλημμένως θλιβερὸς θεατής;

'Εν τῇ διακονίᾳ του ὁ 'Ιερεὺς συναντᾷ ὅλα τὰ εἴδη τῶν ἀνθρώπων. "Εχει νὰ κάμῃ μὲ παντὸς εἴδους διάθεσιν καὶ ἰδιοσυγκρασίαν καὶ ἐν τῇ αὐξανομένῃ πείρᾳ του μανθάνει ὅτι ὅλοι οἱ ἀναμιγνυόμενοι εἰς τὰ κοινοτικὰ ἢ ἐκκλησιαζόμενοι δὲν εἶνε Σεραφὶμ ἢ Χερουβίμ. Εἰς τὸν κύκλον του βλέπει πόσον πρόσφορον ἔδαφος εὑρίσκει ἡ ὀδυνηρὰ ἄκανθα τῆς ἱεροκατηγορίας. 'Αντικρύζει ἀνθρώπους, οἵτινες ἐν τῇ παρουσίᾳ του ὑποβάλλουν τὰ σέβη των καὶ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του καταξεσχίζουν τὴν ὑπόληψίν του. Συναντᾷ Στρεψιάδας, διαστρεβλοῦντας καὶ τοὺς λόγους του καὶ τὰς πράξεις του. 'Ατενίζει ἐνίοτε αὐτὸν τὸν Γολγοθᾶν του, μὲ τοὺς ἐναντίον του μαινομένους καὶ μὲ τοὺς χλιαροὺς χριστιανούς. του. 'Απαισιοδοξία εἰς 'Ιερέα εἶνε ἀσυγχώρητος. "Οσον ἀνάρμοστος εἶνε διὰ πλοίαρχον ἡ ναυτίασις, εἶνε καὶ δι' 'Ιερέα ἡ εὐαισθησία. 'Οφείλει οὗτος νὰ γελᾷ εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ στέκῃ ὡς βράχος ἀτάραχος εἰς τὰς ἑκάστοτε θυέλλας.

Λύπη ἢ μνησικακία θὰ ἀποχωρίσουν ψυχικῶς τὸν 'Ιερέα τῶν ἄλλων καὶ θὰ καταστήσουν αὐτὸν ἄχρηστον· ἐνῷ κοινὸς νοῦς καὶ ψυχραιμία θὰ καταστήσουν τὸ ἔργον του ὀλιγώτερον ἀκανθῶδες, θὰ ἀποδείξουν τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ καὶ θὰ κρατήσουν αὐτὸν πραγματικὸν κυβερνήτην ψυχῶν.

ὁποῖα δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἀπὸ τὴν 'Εορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς. Καὶ τὸ πρῶτον δίδαγμα εἶνε ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν ἀπόλυτον καὶ ἀνεπιφύλακτον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν 'Εκκλησίαν μας, ἀντιπροσωπεύουσαν πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὸν 'Ιδρυτὴν Αὐτῆς τὸν Χριστόν.

Τὸ νὰ κλονισθῶμεν ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς θὰ ἐσήμαινεν ὅτι δὲν ἔχομεν πλήρη πίστιν πρὸς τὸν θεμελιωτὴν αὐτῆς καὶ ὅτι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα μάτην θὰ κατέλθῃ ἐφ' ἡμῶν καὶ μάτην θὰ κλίνωμεν τὰ γόνατά μας μεθαύριον εἰς τοὺς 'Ιεροὺς Ναούς.

Τοῦ παρελθόντος τὰ διδάγματα ἂς μὴ χαθῶσιν ἀδίκως. 'Αλλ' ἂς ἐμπνεύσωσιν ἡμᾶς, ὅλους ἀνεξαιρέτως, διὰ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὰ ἴχνη τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν πρώτων Χριστιανῶν. 'Η 'Εορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς ἂς χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία μιᾶς ὡραιοτέρας, μιᾶς χριστιανικωτέρας ἐποχῆς δι' ἡμᾶς ὅλους.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ 'Ιερατ. Προϊστάμενοι, 'Ιεροψάλται, καὶ Διοικ. Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων ὅπως μᾶς ἀποστέλλουν φωτογραφίας τῆς Χορῳδίας τῶν 'Εκκλησιῶν των πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ «'Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΦ. Β. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΒΟΣΤΩΝΗΣ Κ. Κ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ ΚΑΒΑΔΑ

ΜΕ ΤΗΝ γλυκεῖαν ἠὼ μιᾶς ὡραίας ἡμέρας, μὲ τὰ πρῶτα μύρα ποὺ σκορπίζει τὸ θέρος, ἠκούσθη τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα, τὸ ὁποῖον μετ' ἐξαιρετικῆς ὅλως καὶ ἰδιαζούσης εὐχαριστήσεως ἐνωτίσθη σύμπας ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ.

Μετ' ἐκλογὴν σεμνὴν καὶ ἐπιβάλλουσαν, τῆς 31ης Μαΐου, ἐν τῷ Κλεινῷ Κέντρῳ τοῦ ἐνδόξου Φαναρίου, ἀνῆλθε, τὴν 5ην Ἰουνίου ἐν τῷ περιλάμπρῳ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Βοστώνης, εἰς τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν Ὑπούργημα τῆς Ἀρχιερωσύνης ὁ σεπτὸς τέως Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς κύριος κ. Ἀθηναγόρας Καβάδας, Ὀργανωτὴς καὶ Διευθυντὴς τῆς προπαρασκευαστικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πόμφρετ καὶ τέως Διευθυντὴς τοῦ Περιοδικοῦ τούτου, διὰ νὰ συνεχίσῃ καὶ ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου προμαχῶνος ἐν τῇ Μεγάλῃ ταύτῃ καὶ Φιλοξένῳ Χώρᾳ τὸ εὐγενέστατον καὶ ἱερώτατον ἔργον τοῦ Ἀρχιποιμένος καὶ Στρατηγοῦ.

Τῆς ὅλης λαμπρᾶς τελετῆς τῆς ἀνόδου αὐτοῦ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἐπισκόπου, προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κύριος κ. Ἀθηναγόρας, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Β. Ἐπισκόπων κ. κ. Καλλίστου καὶ κ. κ. Μποδὰν καὶ πλειάδος Ἱερέων καὶ Διακόνων.

Οἱ Ὁμογενεῖς καὶ Πιστοὶ τῆς νεαρᾶς ταύτης Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι διέρχονται ἐξαιρετικὰς ὅλως συνθήκας, σπεύδουν μετὰ ἰδιαζούσης προθυμίας νὰ ἀσπασθοῦν τὴν τετιμημένην δεξιάν του, βέβαιοι ὅτι ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ Φρουρίου τῆς περιοχῆς Νέας Ἀγγλίας θὰ εὑρίσκηται ὀφθαλμὸς ἄγρυπνος, ὄγκος συνέσεως, ἀλλὰ καὶ σθένους, διὰ νὰ ἐπιτελῇ τὸ ἔργον τὸ μέγα, τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πιστῶν.

Σπανιώτατα Κληρικοὶ ἀνώτεροι ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα τοῦ παρὰ τοῦ Σεβαστοῦ καὶ μυριάκις εὐλογητοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου προορισθέντος ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ποιμαντορίαν τῶν ἐν Ν. Ἀγγλίᾳ εὐσεβῶν καὶ προοδευτικωτάτων ὁμογενῶν, ἀποτελοῦντος καὶ ἐν τούτῳ πολύτιμον βοηθὸν καὶ συνεργάτην τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς. Τέλειος τύπος ἐναρέτου καὶ λευκοῦ Κληρικοῦ, τέλειος τύπος Κληρικοῦ μορφώσεως ὄχι μόνον Θεολογικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς εὐρυτάτης, ἔχει εἰς τὴν ζωὴν αὐτοῦ μόνον προσόντα καὶ προτερήματα καὶ ἐπιτυχίας νὰ ἐπιδείξῃ εἰς ὅ,τι ἀνέλαβε μέχρι τοῦδε.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ τούτου δὲν εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ ἐτόλμα νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὸν Θεοφιλέστατον νέον Βοηθὸν Ἐπίσκοπον Βοστώνης τί ἡ Ὁμογένειά μας ἀναμένει παρ' αὐτοῦ. Τὸ γνωρίζει ἐκεῖνος καὶ τὸ ἀπέδειξεν ἕως τώρα κατ' ἐπανάληψιν εἰς ὅλας τὰς ὑπευθύνους θέσεις εἰς τὰς ὁποίας προϋπηρέτησεν ἐνταῦθα καὶ ἐν Ἑλλάδι.

Καὶ εἰς τὸ ἔργον του τὸ βαρὺ καὶ πολυσχιδές, ὁ νέος Ἐπίσκοπος δὲν θὰ μείνῃ μόνος του. Ἡ Ὁμογένεια τῆς Νέας Ἀγγλίας, πρὸ παντός, θὰ τοῦ παράσχῃ τὴν μεγαλυτέραν ἐνθάρρυνσιν, θὰ τοῦ δώσῃ τὴν θετικωτέραν ἐνίσχυσιν, θὰ τὸν περιβάλλῃ ἀσφαλῶς μὲ ἐμπιστοσύνην ἀμέριστον καὶ θὰ ὀγκοῦται σύσσωμος γύρω ἀπὸ τὸν θρόνον του, τὸν ὁποῖον, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὗτος θὰ λαμπρύνῃ ἐξεχόντως μὲ τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν αἱ ὁποῖαι τὸν διακρίνουν.

Ὁμολογουμένως εἶνε θεόθεν ἡ ἔμπνευσις τοῦ νὰ κληθῇ εἰς τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως σπουδαίαν ταύτην περιφέρειαν τῆς Ν. Ἀγγλίας ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος κύριος κ. Ἀθηναγόρας, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπετέλεσε καὶ θὰ ἀποτελῇ πάντοτε περίλαμπρον παράδειγμα ἐθνωφελοῦς καὶ ἐκκλησιαστικῆς δράσεως καὶ ἐπιβολῆς.

Καὶ τὸ Γεραρὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὁ Βαθυσέβαστος καὶ Περικλεὴς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κύριος κ. Βενιαμὶν μετὰ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἀθηναγόρας ἐπὶ τῇ τόσον ἐπιτυχεῖ ἐκλογῇ καὶ χειροτονίᾳ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου δέον νὰ τύχουν καὶ τυγχάνουν τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης ἁπαξαπάντων τῶν πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ ὁμογενῶν διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν πρᾶξιν.

Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ

ΑΡΧΙΜ. ΓΕΡΜ. ΠΟΛΥΖΩΙΔΟΥ

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

Εἶνε πολὺ τρομερὸν πῶς ἀλλάζει ὁ συρμὸς ἀπὸ μηνὸς εἰς μῆνα, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἀπὸ ἑβδομάδος εἰς ἑβδομάδα. Τὰ μεγάλα καταστήματα τῶν νεωτερισμῶν καὶ τῆς μόδας δὲν προλαμβάνουν νὰ παρουσιάζουν τὰ εἴδη τῆς νέας ὁλοὲν παραγωγῆς των. Ἡ τάσις τοῦ σημερινοῦ συρμοῦ εἶνε νὰ δημιουργήσῃ ἀφανταστάτους καὶ ἀπελπιστικὰς συνεπείας εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς.

Εἶνε ὄντως λυπηρὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς μεταξὺ ἐργατριῶν, ὑφισταμένων τόσας κοπώσεις καὶ τόσους ἐξευτελισμοὺς εἰς ἐργοστάσια καὶ ἐργαστήρια, νὰ ἐξοδεύουν διὰ μίαν πρόσκαιρον πολυτελῆ ἐσθῆτα, **εἰς μίαν στιγμὴν** ὅ,τι εἰς διάστημα πολλῶν ἡμερῶν μὲ τόσας στερήσεις ἐκέρδισαν, ἐπὶ θυσίᾳ πολλάκις τῆς πολυτίμου ὑγείας των.

Ἀλλ' εἶνε πολὺ λυπηρότερον ἀκόμη, ὅτι τοῦ κακοῦ τούτου αἴτιος εἶνε, ἐν μέρει, ὁ ἀνήρ.

Ἂν οἱ πατέρες, ἂν οἱ ἀδελφοί, ἂν οἱ σύζυγοι ἦσαν κάπως αὐστηροί, αἱ γυναῖκες θὰ ἦσαν ὀλιγώτερον ἀπαιτητικαὶ εἰς τὰς ἐνδυμασίας των καὶ περισσότερον προφυλακτικαί. Δὲν ἀπαιτεῖται πολλάκις τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ἁπλουστάτη ἔκφρασις λύπης, μιὰ τοῦ προσώπου κατήφεια ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρός, ὅταν βλέπουν τὰς συζύγους των ἐκτιθεμένας εἰς ἔξοδα ἄσκοπα καὶ ἀτυχῆ καὶ εἰς δαπάνας περιοριζούσας πολλάκις αὐτὴν ταύτην τὴν τροφὴν τῆς οἰκογενείας των εἰς βαθμὸν πολλάκις ἀπίστευτον. Δὲν εἰσέρχομαι εἰς τὸ οἰκογενειακὸν ἄδυτον διὰ νὰ ἀναφέρω μερικὰς λεπτομερείας, ἐκ φόβου μὴ φανῶ ἀδιάκριτος.

Οἱ ἄνδρες εἶνε τόσον ἐπιρρεπεῖς εἰς τὸ νὰ θαυμάζουν τὰς ξένας καλλονὰς ὥστε νὰ μὴ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ἀπαγορεύσουν εἰς τὰς συγγενεῖς των ὅ,τι αὐτοὶ ἀποθαυμάζουν εἰς ξένας γυναῖκας. Δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἀπαγορεύσουν εἰς τὰς συζύγους των ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον ζητοῦν ἀπὸ ἄλλας γυναῖκας.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἐργάτης σήμερον δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τὴν ἱκανοποιητικωτέραν καὶ ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ καλλιτέραν πληρωμήν του. Τὸ ἡμερομίσθιόν του ἀνέρχεται ἀρκετά, ἀλλὰ καὶ πάλιν στενοχωρεῖται οἰκονομικῶς ὡς ἐκ τῆς ἀπερισκέπτου πολλάκις σπατάλης τῆς συζύγου του «ἐφ' ᾧ μὴ ἔδει».

Καὶ αὐταὶ ἀκόμη ποὺ ἔτυχον καλῆς, χριστιανικῆς, ἀνατροφῆς γυναῖκες, φοβοῦνται μὴ φανοῦν «ὀπισθοδρομικαὶ» καὶ μιμοῦνται ὁλοὲν τὰς ἄλλας γυναῖκας εἰς τὴν ἐνδυμασίαν. Δυστυχῶς ἐξ ὅλων τῶν ἐθνῶν μιμητικώτερος φαίνεται ὁ Ἕλλην, κατὰ μελέτας ἐμπείρων. Ἐνῷ αὐτὸς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε πολὺ συντηρητικὸς εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἀκολουθῶν τὴν ἁπλότητα τῶν ἀρχαίων του προγόνων, τοὐναντίον φαίνεται πολὺ διάφορος σήμερον.

Ἰδοὺ ὅμως τί ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐφιστῶν τὴν προσοχὴν τῶν γυναικῶν, λέγει περὶ τῆς ἀσκόπου πολυτελείας αὐτῶν, εἰς τὸ τρίτον κεφάλαιον, ἐδάφιον τρίτον, τῆς πρώτης ἐπιστολῆς Του:—«Ὁ στολισμὸς ἂς εἶνε οὐχὶ ὁ ἐξωτερικὸς ὁ τοῦ πλέγματος τῶν τριχῶν καὶ τῆς περιθέσεως τῶν χρυσίων ἢ τῆς ἐνδύσεως τῶν ἱματίων, ἀλλ' ὁ κρυπτὸς ἄνθρωπος τῆς καρδίας μὲ τὴν ἀφθαρσίαν τοῦ πράου καὶ ἡσυχίου πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶνε πολύτιμον· διότι οὕτω ποτὲ καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες ἐστόλιζον ἑαυτάς.»

(Συνέχεια εἰς τὴν 11ην Σελίδα)

ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Εἰς ἰδιαιτέραν ἔναντι σελίδα τοῦ Περιοδικοῦ μας, καταχωροῦμεν πανομοιότυπον ἀντίγραφον τοῦ εἰς τὸν Ἐντιμότατον Διευθυντὴν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων Σικάγου κ. WILLIAM JOHNSON δοθέντος ψηφίσματος. Διὰ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς χειρονομίας τῶν προοδευτικωτάτων ὁμογενῶν τῆς Μεγαλουπόλεως τοῦ Σικάγου καὶ τῆς ἀποδόσεως ἐξαιρετικῶν τιμῶν πρὸς τὸν μέγαν Ἀμερικανόν, ὁ ὁποῖος συνετέλεσεν ὥστε νὰ εἰσαχθῇ ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα εἰς σχολεῖα τῆς πόλεως ἐκείνης, καταδεικνύεται ὅτι τὸ ὁμογενὲς στοιχεῖον τῆς μεγάλης αὐτῆς χώρας δύναται, ὀργανούμενον καταλλήλως καὶ συστηματικῶς, νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ τὴν φιλόξενον ταύτην χώραν καὶ τὴν ἔνδοξον πατρίδα τῶν ἀρχαίων.

Αἱ Κοινότητες τοῦ Σικάγου, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Καλλίστου, τοῦ Ἐξοχωτάτου Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Σικάγῳ κ. κ. Δημ. Μπενετάτου, τοῦ κ. Ἀποστόλου Δήμου, τῶν Εὐλαβεστάτων Ἱερατικῶν Προϊσταμένων, τῶν Κοινοτικῶν Συμβούλων, τῶν Διδασκάλων καὶ Διδασκαλισσῶν, τοῦ ἡμετέρου αὐτόθι Τύπου καὶ τῶν Σωματείων καὶ Ὀργανώσεων, ἔταμον νέον δρόμον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῶν πρὸς διακεκριμένους φιλέλληνας, ὅπως ἀπέδειξεν ἡ συγκέντρωσις τόσων ἑορταστῶν γύρω ἀπὸ τὸ Τιμητικὸν Δεῖπνον τῆς 15ης Μαΐου ἐ. ἔ. ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Σέρμαν τῆς πόλεως ἐκείνης.

Δὲν ἔχει σημασίαν ἐὰν δὲν ἦτο δυνατὸν εἰς τὸ Δεῖπνον ἐκεῖνο, νὰ παρακαθήσουν ἄνω τῶν 500 προσώπων λόγῳ τῆς στενότητος τοῦ χώρου τῆς αἰθούσης, δὲν ἔχει σημασίαν ἐὰν θὰ ἠδύναντο νὰ λάβουν μέρος πολλαὶ χιλιάδες ἐνθουσιώντων προσώπων. Ἀλλ' ἔχει μεγίστην καὶ ἀνυπολόγιστον σημασίαν τὸ εὐχάριστον γεγονὸς ὅτι εἰς τὴν θαυμασίαν ἐκείνην συγκέντρωσιν ἐξεφωνήθησαν αἱ ἐπιγραμματικώτεραι ὁμιλίαι, ἐτονίσθησαν οἱ δυνατώτεροι λόγοι, ἐλέχθησαν τὰ ὡραιότερα πράγματα, ἀπὸ ὁμογενεῖς καὶ Ἀμερικανοὺς πρὸ πάντων ἐξέχοντας ὁμιλητάς.

Τὸ ἀθάνατον πνεῦμα τοῦ αἰωνίου πολιτισμοῦ, αἱ θετικαὶ παραδόσεις καὶ ἡ ἀνόθευτος διδασκαλία τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐξυμνήθησαν δεόντως καὶ ὁ Τύπος ὅλος τῆς πρωτευούσης τῶν Μεσοδυτικῶν Πολιτειῶν, ἡμερήσιος καὶ ἑβδομαδιαίως, ξένος καὶ ἡμέτερος, διελάλησε τὰ εὐμορφότερα πράγματα ἐξ ἀφορμῆς τῆς συγκεντρώσεως ἐκείνης, ἡ ὁποία θὰ μένῃ ἀλησμόνητος εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, διανύοντος τὴν πλέον σημαντικὴν καμπὴν τῆς ἐνταῦθα ζωῆς του.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι διὰ τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς καὶ πρωτοφανοῦς ἐπιτυχίας τοῦ δοθέντος Τιμητικοῦ Δείπνου, προήχθη κατὰ πολὺ ἡ ὅλη ὑπόθεσις τῆς διδασκαλίας τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης ὄχι μόνον εἰς τὰ Γυμνάσια τῆς πόλεως τοῦ Σικάγου, ἀλλὰ καὶ ὁλην τὴν περιφέρειαν ἐκείνην. Οἱ ἐνθουσιῶντες ὁμογενεῖς τῆς μεγάλης πόλεως ἔγραψαν μίαν ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας σελίδας τοῦ χρυσοῦ βιβλίου ποὺ γράφεται ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῇ Χώρᾳ, ὡς δεικνύει καὶ τὸ εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ Περιοδικοῦ τούτου δημοσιευόμενον Τιμητικὸν Δίπλωμα τῶν Ὁμογενῶν Κοινοτήτων Σικάγου.

Γ. Π.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΣΙΚΑΓΟΥ

Αἱ ἐν Σικάγῳ τῆς Κομητείας Κοὺκ τῆς Πολιτείας Ἰλλινόϊς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, βιῶσαι Ἑλληνικαὶ Κοινότητες, αἱ ἐκ τῆς γῆς τῶν Πατέρων τῶν Γραμμάτων, Ἐπιστημῶν, Τεχνῶν καὶ τῶν Πολιτευμάτων προερχόμεναι, καὶ τὴν τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ἔνδοξον γῆν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὡς ὑετὴν ἑαυτῶν πατρίδα ἐκλεξάμεναι,

ΕΚΤΙΜΩΣΑΙ

τὴν περὶ τὰ πάτρια ἡμῶν καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐαγγελίου ἐκτίμησιν καὶ ἐνδυσιασμὸν ὡς καὶ τὰς ὑπὲρ τούτων ἀγαστὰς ἐκδηλώσεις καὶ ἀποφάσεις τοῦ ἐν **γράμμασι, φιλομαθείᾳ, φιλοπατρίᾳ** καὶ **φιλελληνισμῷ** διαπρέποντος Ἐλλογιμωτάτου Διευθυντοῦ τῶν ἐν τῇ πόλει Σικάγου Δημοσίων Σχολείων

Dr. William H. Johnson

παρέυρεντο σήμερον τὴν δεκάτην πέμπτην Μαΐου ἡμέραν Κυριακήν, τοῦ σωτηρίου ἔτους 1938, Κοινοτικὸν Δεῖπνον πρὸς τιμὴν του ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Σέρμαν, καὶ

ΑΝΕΚΗΡΥΞΑΝ ΑΥΤΟΝ ΟΜΟΦΩΝΩΣ
ΜΕΓΑΝ ΦΙΛΕΛΛΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΙΜΟΝ ΜΕΛΟΣ

τῶν ἐν Σικάγῳ Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων.

Ἐγένετο ἐν Σικάγῳ τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ Μαΐου τοῦ Χιλιοστοῦ ἐνακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ὀγδόου σωτηρίου ἔτους.

Πρόεδρος Ἐπιτροπῆς

Ἱερεῖς Κοινοτήτων

Πρόεδροι Κοινοτήτων

A. C. Hassell Co. Chicago

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΜΕ ἐπιμέλειαν ἐξαιρετικῶς μεγάλην, μὲ ὑπομονὴν θαυμασίαν τὸ ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἑδρεῦον Γραφεῖον τοῦ Κεντρικοῦ Τμήματος τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐπιτελεῖ τὸ ἔργον του. Ἰδιαιτέρως ἀναφερόμεθα εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην καὶ πρωτότυπον ἐργασίαν κατὰ τὴν ὁποίαν κατώρθωσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ ὅλα τὰ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις Φιλανθρωπικὰ Ἄσυλα καὶ πολιτειακὰ καὶ ἰδιωτικὰ Ὀρφανοτροφεῖα καὶ οἰκοτροφεῖα. Ἀπὸ τὴν κολοσσιαίαν αὐτὴν ἔρευναν ἐξηκριβώθη πόσα ὀρφανοτροφεῖα ὑπάρχουν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν χώραν καὶ εἰς πόσα ἐξ αὐτῶν ὑπάρχουν ὁμογενῆ μικρὰ ὀρφανά, ποίας ἡλικίας εἶναι καὶ ποῖοι περίπου εἶναι οἱ γονεῖς των. Ἡ τεραστία αὐτὴ ἐργασία τῆς συγκεντρώσεως ὅλων αὐτῶν τῶν πληροφοριῶν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, δίδει ὅλην τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐν τῷ ἐγγὺς μέλλοντι δράσεως τῆς Φιλοπτώχου καὶ τὴν συστηματικὴν ἐξάσκησιν τῆς καλῶς ἐννοουμένης φιλανθρωπίας. Καὶ μόνον τὸ ἔργον αὐτὸ θὰ ἦτο ὑπεραρκετόν, διὰ νὰ κάμῃ ὅλας τὰς ὁμογενεῖς Κυρίας καὶ τὰ διάφορα φιλόπτωχα τμήματα νὰ ἐνισχύουν πάσῃ θυσίᾳ τὸ Κεντρικὸν τμῆμα διὰ νὰ ἀπασχολῆται τοῦτο καὶ μὲ τὰ γενικώτερα ζητήματα τῆς δικαιοδοσίας του.

—•—

ΤΙ ΕΙΠΕΝ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΗΤΟ πολὺ ἐπίκαιρος ὁ λόγος τοῦ Δημάρχου τῆς μεγαλουπόλεως ταύτης τῶν ἑπτὰ ἑκατομμυρίων τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε τελευταίως πρὸ τριῶν περίπου χιλιάδων Ἀστυνόμων εἰς πρόγευμα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Astor κατόπιν ἐκκλησιασμοῦ αὐτῶν ἐν σώματι εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ Μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μὲ γλῶσσαν εὐφραδῆ καὶ θαρραλέαν ὁ Δήμαρχος Λαγκάρντια ἐτόνισεν ἐξ ἀφορμῆς τῆς συγκεντρώσεως ἐκείνης ὅτι «ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ κάμῃ εὐτυχισμένον τὸν κόσμον, διὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἀδικίαν, καὶ διὰ νὰ πατάξῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἁπλοϊκῶν καὶ ἀδυνάτων». Τὴν ὅλην του ὁμιλίαν ὁ ἐξοχώτατος Δήμαρχος ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ «Πάτερ ἡμῶν» τὸ ὁποῖον, εἶπε, δὲν εἶνε σχῆμα λόγου, οὔτε ποιητικὴ ἔκφρασις, ἀλλὰ θεῖα λόγια, ἔχοντα τὴν ἰσχύν των εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ δι' ὅλας τὰς περιστάσεις. Εἶνε πολὺ ἐνθαρρυντικὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ στόματος ἑνὸς Ἀνωτάτου Δημοτικοῦ Ἄρχοντος ἐξέρχονται λόγοι παρόμοιοι. Ἂς ἀκούσουν τὰς ἐκφράσεις του αὐτὰς ἐκεῖνοι ποὺ φαντάζονται ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι Ἀνώτατοι Λειτουργοὶ τῶν Κρατῶν καὶ τῶν Δήμων, οἱ ὁποῖοι νὰ σκέπτωνται χριστιανικῶς καὶ ἀνθρωπίνως. Ὑπάρχουν, πραγματικῶς, ἀκόμη μεγάλοι ἄνδρες οἱ ὁποῖοι δὲν λησμονοῦν ὅτι ὡς βάσιν τῆς πολιτείας των ὀφείλουν νὰ θέτουν τὸ Ἰ. Εὐαγγέλιον. Ὑπάρχουν, ναί, ὑπάρχουν.

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΑΝ

ΑΠΟ τὴν νεωτέραν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιαστικῶν περιφερειῶν, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Αὐστραλίας, ὁλοὲν καταφθάνουν αἱ μᾶλλον εὐχάριστοι εἰδήσεις. Μία ἐκτάκτως ὡραία καὶ δημιουργικὴ ἐργασία ἐπιτελεῖται. Ὁ Ἑλληνικὸς αὐτόθι Τύπος, αἱ ὁμογενεῖς Προξενικαὶ Ἀρχαί, οἱ Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι, οἱ Διδάσκαλοι καὶ οἱ κοινοτικοὶ συνεργάται, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν θερμουργὸν Ἱεράρχην, τῆς Μητροπόλεως Αὐστραλίας, Τιμόθεον Εὐαγγελινίδην, ἔθεσαν ὡς κύριον μέλημά των πῶς νὰ καταστήσουν τὴν νεογεννῆ ἐκείνην Ἐπαρχίαν ὡς σέμνωμα τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Διασπορᾶς. Φιλότιμοι καὶ προοδευτικοί, εὐσεβεῖς καὶ πρόθυμοι, φροντίζουν πῶς καλλίτερον νὰ περιφυλάξουν τὰς εὐγενεῖς παραδόσεις τῶν ἐκεῖ μεταναστῶν ὁμογενῶν καὶ νὰ ἐμφανίσουν τούτους ὡς τὸ καλλίτερον στοιχεῖον τῆς Ἠπείρου ἐκείνης. Ἦτο καὶ εἶνε εὐτυχὴς ἡ Μητρόπολις ἐκείνη, ἡ κειμένη εἰς τὸ ἀκρότερον σημεῖον τῆς Ὑδρογείου σφαίρας, διότι, καίτοι ὀλιγάριθμος, ηὐτύχησεν ἐν τούτοις νὰ ἔχῃ ὡς ποιμενάρχην της Μητροπολίτην ἐργατικώτατον ὁ ὁποῖος μάλιστα τελευταίως, εἶχε, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ τὴν σπανίαν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰς ἰδιαιτέρας γεννετείρας τοῦ ποιμνίου του καὶ νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ μέρη ἐκ τῶν ὁποίων κατάγονται. Ζηλωτής, ἀκούραστος, νυχθημερὸν φροντίζει μὲ τοὺς Ἱερεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους του πῶς νὰ περιυψώσῃ τὸ ποίμνιόν του καὶ νὰ ὁδηγῇ αὐτὸ καταλλήλως. Ἡ σύνταξις τῆς στήλης ταύτης ἐξαίρει ἰδιαίτατα τὴν γινομένην ἐν Αὐστραλίᾳ ἐργασίαν καὶ χαίρει μεγάλως διὰ τὰς κοινοτικὰς αὐτόθι προόδους, τὰς ὁποίας μὲ ἰδιαιτέραν πάντοτε εὐχαρίστησιν παρακολουθεῖ.

—•—

ΑΠΟ ΤΑΣ ΔΥΤΙΚΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΜΙΑ ἐξέχουσα ἐργασία ἐπιτελεῖται εἰς τὰς Κοινότητας τὰς εὑρισκομένας εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὰς γνωστὰς ὡς Κοινότητας τοῦ West. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἰδιαίτατα καὶ κατ' ἐπανάληψιν παρετηρήθη εἶνε ὅτι οἱ Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι καὶ οἱ Διδάσκαλοι καὶ Διδασκάλισσαι τῆς περιφερείας ἐκείνης παραμένουν εἰς τὰς ἰδίας Κοινότητας ἐπὶ μακρὰν συνεχῆ σειρὰν πολλῶν ἐτῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς Ἱερεῖς καὶ διδασκάλους τῶν Ἀνατολικῶν Πολιτειῶν οἱ ὁποῖοι ἀλλάσσουν θέσεις συντομώτατα. Εἶνε γεγονὸς ὅτι αἱ συχναὶ μεταθέσεις τῶν Ἱερέων οὐδέποτε ὠφελοῦν τὰς Κοινότητας. Ἀπαιτεῖται καιρὸς ἀρκετὸς διὰ νὰ κατατοπισθῇ ὁ Ἱερεὺς ἢ ὁ Διδάσκαλος καὶ δὲν εἶνε καλὸν νὰ μετατίθενται οὗτοι ἐντὸς τοῦ πρώτου τοὐλάχιστον ἔτους τῆς ὑπηρεσίας των. Δὲν δυνάμεθα παρὰ θερμότατα νὰ συγχαρῶμεν τὰς Κοινότητας, τοὺς Ἱερεῖς, τοὺς Διδασκάλους καὶ τοὺς Ἐντιμοτάτους Σχολικοὺς Ἐπιτρόπους τῶν περὶ τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν ὁμογενῶν Κοινοτήτων αἱ ὁποῖαι, καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, εἶναι ἄξιαι ἰδιαιτέρου θαυμασμοῦ. Χαρακτηρίζει τὴν ἀγάπην μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλουν αὗται τοὺς πνευματικοὺς κὶ θρησκευτικοὺς ἡγέτας των καὶ ἐνδεικνύει, ἐξ ἄλλου, καὶ τὴν αὐτοθυσίαν καὶ ὑπομονὴν καὶ ἀγάπην τῶν πνευματικῶν ἡγετῶν πρὸς τὰ ποίμνιά των ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν θέλουν νὰ ἀποχωρίζωνται εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν.

Θεοφ. Β. Ἐπισκόπου Βοστώνης
κ. Ἀθηναγόρα Καβάδα

Ο ΑΜΒΩΝ

«Πᾶς οὖν ὅστις ἀκούει τοὺς λόγους καὶ ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτὸν ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πέτραν· καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ καὶ οὐκ ἔπεσε».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ κλείει εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον ἡ «Ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλία». Εὑρισκόμενοι δὲ εἰς τὸ τέλος τῆς σειρᾶς τῶν τριάκοντα δύο κηρυγμάτων μας εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλίας, εἶνε καλὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸν χαρακτηρισμόν, τὸν ὁποῖον ἐδώσαμεν εἰς τὴν ἀρχήν.

Εἷς ἓν ἀπὸ τὰ κηρύγματα αὐτὰ ἐχαρακτηρίσαμεν τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλίαν ὡς τὸ Καταστατικὸν τῆς Θείας Ὀργανώσεως τὴν ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός, ἐθεμελίωσαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὀνομάζεται Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Μέλη τῆς θείας αὐτῆς ὀργανώσεως, εἶνε ἡ ποιμαίνουσα Ἱεραρχία, λαμβάνουσα τὸ δικαίωμα καὶ τὴν χάριν διαδοχικῶς ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἐξῆλθεν εἰς τὸ κήρυγμα καὶ εἰς τὸ ἀπολυτρωτικόν του ἔργον, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὲ τὴν ἐκλογὴν καὶ κλῆσιν τῶν Ἀποστόλων ἔθετε τὰ θεμέλια τῆς Ὀργανώσεως ταύτης· καὶ ὅταν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ἀνέπτυξε τὰ κύρια στοιχεῖα τοῦ ἠθικοῦ κώδικος σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἔπρεπε κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ ζῇ ἡ ἀνθρωπότης, ἔδιδε δι' αὐτοῦ Καταστατικὸν διὰ τὴν Ὀργάνωσιν τὴν ὁποίαν ἦλθε νὰ ἱδρύσῃ, δηλαδὴ διὰ τὰ μέλη τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Καθὼς ὅμως εἰς ἑκάστην ὀργάνωσιν ἢ Σύνδεσμον ἢ Σωματεῖον τὸ Καταστατικὸν εἶνε ἐξ ἴσου ὑποχρεωτικὸν δι' ὅλα τὰ μέλη, τοιουτοτρόπως καὶ τὸ Καταστατικὸν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὑποχρεωτικὸν δι' ὅλα τὰ μέλη της. Εἰς τὸ τελευταῖον ὅμως ἄρθρον προειδοποιεῖ ὅτι ὁ ἠθικὸς κώδηξ αὐτοῦ ἀπαιτεῖ θυσίας ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἐφαρμογῆς του εἶνε ἀνηφορικός, δύσκολος, μὲ στενὴν θύραν καὶ χρειάζεται κόπους, στερήσεις, ὑπομονήν, ἀγάπην, αὐταπάρνησιν. Διὰ τοῦτο ὡς ἀντιστάθμισμα προσθέτει κατόπιν τὰ προνόμια τὰ ὁποῖα θὰ ἔχῃ κάθε μέλος, τὸ ὁποῖον θὰ τηρήσῃ τὰ ἄρθρα τοῦ Καταστατικοῦ τούτου, δηλαδὴ τὰς διατάξεις τῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλίας.

Μὲ πολὺν ποιητικὴν παρομοίωσιν μᾶς διαγράφει τὰ προνόμια αὐτὰ ὁ Σωτὴρ λέγων:

> Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀκούει, δέχεται καὶ ἐφαρμόζει ὅσα ἡ θεία ἀγάπη μου θεωρεῖ χρηστὰ διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως εἰς σφαῖρας εὐγενεστέρας ζωῆς, τὸν παρομοιάζω μὲ ἄνθρωπον πολὺ φρόνιμον, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὸ σπίτι του ἐπάνω σὲ βραχῶδες ἀτράντακτο ἔδαφος· κι' ἐκατέβηκε ἡ βροχὴ κι' ἦλθαν φουσκωμένα τὰ ποτάμια κι' ὁρμητικὰ ἔπεσαν ἐπάνω του κι' ἐφύσησαν μανιασμένα οἱ ἀέρες, μὰ τὸ σπίτι του ἔμεινε ἀκλόνητο.
>
> Ἐκεῖνος δέ, ποὺ ἀκούει τὰ ἴδια λόγια μου καὶ τὰ περιφρονεῖ καὶ δὲν τὰ ἐφαρμόζει, τὸν παρομοιάζω μ' ἐκεῖνον τὸν μωρὸν ποὺ ἔκτισε τὸ σπίτι του ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμα· καὶ ἄμα κατέβηκε ἡ βροχὴ καὶ ἐφούσκωσαν τὰ ποτάμια καὶ ἐφύσησαν οἱ ἀέρες καὶ τὸ ἐκτύπησαν ἔπεσε· καὶ τὸ πέσιμό του ἦταν φοβερό, γιατὶ ἔγινε συντρίμμια καὶ ἐρείπια.

Νομίζω ὅτι δὲν χρειάζεται πολλὴ καὶ βαθειὰ σκέψις διὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς ὅτι, μὲ τὴν χειμαρρώδη βροχήν, τὰ φουσκωμένα ποτάμια καὶ τοὺς σφοδροὺς ἀέρας, ἐκανόνιζεν ὁ Χριστὸς τὰς δοκιμασίας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τὰ βάσανα ἀπὸ τὰ ὁποῖα περιστοιχίζεται, τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει. Τὸ σπῆτι ποὺ κτίζει ὁ συνετὸς καὶ πιστὸς εἰς τὸ βραχῶδες, στερεὸν ἔδαφος ἢ ποὺ κτίζει ὁ μωρός, ὁ ἀσεβής, ὁ περιφρονητὴς τοῦ θείου θελήματος εἰς τὴν ἄμμον, εἶνε ἡ ζωὴ αὐτῶν τῶν δύο ποιοτήτων τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἔτσι πραγματικὰ καὶ ὄχι συμβολικὰ ἡ γριφώδη, κηρύττει ὁ Σωτὴρ Χριστὸς φρόνιμον ἄνθρωπον, ἄξιον ἀνταμοιβῆς εἰς τὴν Βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον ἐκείνους ποὺ στηρίζουν τὴ ζωή τους σὲ γερὰ ἠθικὰ θεμέλια, εἰς τὰ παραγγέλματα τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος δίνει μὲ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν του· καὶ βεβαιώνει ἀλάνθαστα ὅτι ὅσον κι' ἂν τοὺς βροῦν τοὺς τέτοιους πιστοὺς σκληρότατες δοκιμασίες, βάσανα, ἄλυτα ἢ δυσκολώτατα προβλήματα καὶ τοὺς κτυπήσουν ἀλύπητα δὲν θὰ ἀπογοητευθοῦν, δὲν θὰ συντριβῇ ἡ ἠθικὴ ζωή των, δὲν θὰ λερωθῇ ὁ ἠθικός των χαρακτῆρας καὶ θὰ ἀνταμειφθοῦν εἰς μίαν αἰώνιον ζωήν.

Τοὐναντίον δὲ οἱ ἄλλοι οἱ περιφρονηταὶ τῶν θείων παραγγελμάτων συντρίβονται εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ χάνουν καὶ τὴν αἰώνιον.

Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ζήτημα: Πῶς ἐνῷ εἴμεθα ὅλοι ἀπὸ τὸν ἴδιον πηλὸν πλασμένοι καὶ ζοῦμε στὴν ἀνθρώπινην κοινωνίαν ὑπὸ τὰς ἰδίας περίπου συνθήκας διαφέρουν εἰς τὴν ζωὴν τόσον πολὺ οἱ μὲν ἀπὸ τοὺς δέ; Εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ ζητήματος δὲν συμβάλλει τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ὑλικὰ μέσα ποὺ διαθέτει ὁ ἕνας δὲν τὰ ἔχει ὁ ἄλλος· διότι ὑπάρχουν φαῦλοι πλούσιοι ὅπως ὑπάρχουν φαῦλοι πτωχοί· καὶ ὑπάρχουν εὐσυνείδητοι καὶ εὐσεβεῖς πτωχοὶ ὅπως καὶ πλούσιοι. Τὰ ὑλικὰ μέσα εἰμπορεῖ νὰ βοηθοῦν τὸν πλούσιον νὰ διαφύγῃ τὰς συνεπείας τῆς φαυλότητός του εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ νόμου καὶ νὰ προλάβῃ τὴν κατάκρισιν ἐκ μέρους τῆς κοινῆς γνώμης, ἀλλ' ὅσον ἄφθονα καὶ ἂν ἔχῃ τὰ ὑλικὰ μέσα ὁ πλούσιος δὲν δύναται νὰ κάμῃ τὸ μαῦρο ἄσπρο καὶ δὲν μπορεῖ καὶ νὰ κρυβῇ ἀπὸ τὸν ἀκοίμητον ὀφθαλμὸν τοῦ Θεοῦ οὐδὲ νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὴν παντοχοῦ παρουσίαν του.

Ἡ πραγματικὴ ἀπάντησις εἶνε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ζητοῦμεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν εὐτυχίαν· κανεὶς δὲν θέλει πραγματικὰ καὶ δὲν ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ βλάψῃ τὸν ἄλλον, ἐὰν δὲν φαντασθῇ ὅτι ἡ εὐτυχία του κινδυνεύει ἀπ' αὐτόν, ἢ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε πλήρης ἡ εὐτυχία του ἐὰν δὲν περιορισθῇ ἢ ἐκμηδενισθῇ κάποιος ἄλλος. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ρυθμίζεται ἡ ζωὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὅμοια, ἐὰν δαγκάνουμε συνεχῶς τὲς σάρκες τὲς ἀδελφικές, ἐὰν ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὴν ἠθικὴν ἢ ἀνθρωπιστικὴν ποιότητα τῶν πράξεών μας, αὐτὸ συμβαίνει διότι ὁ καθένας μας ἔχει διάφορον ἰδέαν περὶ εὐτυχίας καὶ τὴν ζητοῦμε συνήθως ἐκεῖ ποὺ δὲν εἶνε, ἢ προ-

τιμῶμεν νὰ ζητῶμεν τὴν εὐτυχίαν τῆς παρούσης, προσκαίρου ζωῆς μας ἐπὶ ζημίᾳ τῆς αἰωνίου ζωῆς τῆς ὑπάρξεώς μας, ἢ προτιμῶμεν μίαν προσωρινὴν εὐκολοαπόκτητον εὐτυχίαν παρὰ μίαν δυσκολοαπόκτητον, ἀλλὰ διαρκεστέραν, ἱκανοποιητικωτέραν ἔστω καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζωήν· δηλ. ὡς εἶπε ὁ Σωτὴρ Χριστὸς κτίζουμε τὸ σπίτι μας στὴν ἄμμο.

Αὐτὰ εἶνε τὰ αἴτια τῆς κακομοιριᾶς εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωήν· καὶ γι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ πάρουμε τὸν ἴσιο δρόμο ὅπου θὰ συναντήσουμε τὴν εὐτυχίαν, γυρίζουμε συνεχῶς στὸ μαγγανοπήγαδο μιᾶς ἀνήσυχης ζωῆς χωρὶς νὰ πηγαίνουμε πουθενὰ μένοντας πάντα στὸν ἴδιο ἄχαρο κύκλο ἀνικανοποίητοι καὶ κλωτσοῦμε σὰν τὰ ἄλογα ὅποιον νοιώσουμε πίσω μας καὶ ἰδοῦμε τὴ σκιά του ποὺ εἰς τὴν φαντασίαν μας γίνεται ἐχθρός μας.

Ὅταν ἕνας ἐπιμελὴς καὶ ἐργατικὸς στὴ νεανική του ἡλικία δουλεύει ἔντιμα καὶ οἰκονομεῖ κάτι ἀπὸ τὴν ἀμοιβή του καὶ εἰς τὴν κατάλληλον ὥραν του νυμφεύεται καὶ κάνει παιδιὰ καὶ ἀδιαφορῶντας διὰ τὲς δυσκολίες ποὺ συναντᾷ, τὲς ὑπερνικᾷ καὶ τὰ ἀναπτύσσει στερούμενος πολλὰ ἐξαρτήματα τῆς ζωῆς, ἔχει στὴ σκέψι του κάποιο εἶδος εὐτυχίας τὴν ὁποίαν βλέπει ὀλίγον μακρυά, ἀλλὰ σὲ κάθε βῆμά του ἱκανοποιεῖται ἀπὸ τὴν ἄδολη χαρὰ ὅτι προσεγγίζει. Μὰ καὶ ὅταν ἄλλος νυκτοξημερώνει στὰ χαρτοπαίγνια, στὸ πιοτὸ καὶ στὲς σαρκικὲς ἀπολαύσεις καὶ ἐπειδὴ αὐτὰ χρειάζονται χρήματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς δὲν ἔχει, στέκει μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι σὲ μιὰ ἀπόκεντρη μεριὰ καὶ ληστεύει κάποιον μὲ τὸν κίνδυνον νὰ πληρώσῃ αὐτὸς πολὺ ἀκριβὰ στὰ νύχια τοῦ νόμου, ἔχει κι' αὐτὸς στὴ σκέψι του ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ἄτομόν του καὶ συνεπῶς θὰ ἔχῃ εὐτυχίαν.

Ὅταν ὁ σοφὸς μελετητής, ἀδιαφορῶντας γιὰ κάθε χαρὰ χρειαστὴ ἢ ἀχρείαστη τῆς ζωῆς κλείεται νύκτα-μέρα στὲς βιβλιοθῆκες καὶ ξεφυλλίζοντας παληὰ βιβλία, ἀπομεινάρια παληόχρονα τοῦ σκώρου, πεθαίνει ἀφήνοντας μόνο μερικὰ χειρόγραφα ἀτακτοποίητα ἢ ἀραδιασμένες ὅπως-ὅπως σκέψεις του σὲ πρόχειρα χαρτιά, ἔχει ἐμπρός του τὸ ἄϋλο κάποιας προσδοκωμένης εὐτυχίας στηριγμένην στὰ δεκανίκια τῆς ὑστεροφημίας ποὺ τὸν κρατάει σὲ μία τέτοια ζωή. Μὰ καὶ ὅταν πάλι ὁ δοξομανὴς πολιτικός, ἢ στρατιωτικός, ἢ Βασιληᾶς στέλνει τὴ νειότη τὴν ἐλπιδοφόρον νὰ σκοτώσῃ καὶ νὰ σκοτωθῇ σὲ κατακτητικοὺς ντροπιαστικοὺς ἀσυνείδητους πολέμους, ἔχει κι' αὐτὸς ἐμπρός εἰς τὴν ἀρρωστιάρα φαντασία του τὸ εἴδωλο τῆς ματαιοδοξίας στεφανωμένο μὲ τὸ στέμμα τῆς εὐτυχίας.

Ἐφ' ὅσον ὅμως αὐτὸ εἶνε ἀληθές, προβάλλει καὶ ἄλλο ἐρώτημα:

Πῶς νὰ βρίσκῃ κανεὶς τὸ δρόμο του ὁλόϊσια στὴν ἀληθινή, στὴν αἰώνιον εὐτυχίαν;

Ἡ ἀπάντησις δίδεται μόνον γιὰ ἐκείνους ποὺ πιστεύουν ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ὕπαρξις εἶνε αἰωνία, ὅτι ὑπάρχει Θεὸς μισθαποδότης, ὅτι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία, ἡ ἄφθαρτος, ἡ ἀναλλοίωτος, ἡ ἱκανοποιητική, ὑπάρχει μόνον πέραν τοῦ κόσμου τούτου· μόνον γι' αὐτοὺς ὑπάρχει ἡ ἀπάντησις· ἀλλοίμονον στοὺς ἄλλους· ἡ αἰωνία σιωπὴ τοὺς ἀπελπίζει, ἡ ἀπάτη τοὺς παραπλανᾶ καὶ τοὺς συντρίβει, διότι ἡ ἀπάντησις εἶνε ἀποκάλυψις, δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα δοκιμῆς καὶ πείρας.

Ἐὰν θελήσῃ κανεὶς νὰ δοκιμάσῃ πρακτικὰ διαφόρους τρόπους ζωῆς διὰ νὰ εὕρῃ τὸν καλύτερον ἔχει ἐξησφαλισμένην τὴν ἀποτυχίαν. Ἐν πρώτοις δὲν φθάνουν τὰ χρόνια τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ὅσον μακροχρόνιον κι' ἂν τὴν παραδεχθοῦμε· ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι ζωῆς καὶ ὅσῳ ὀλίγα χρόνια διαθέσῃ κανεὶς γιὰ δοκιμασία τοῦ κάθε τέτοιου τρόπου θὰ τὸν ἁρπάξῃ τὸ γῆρας· καί, ἐνῷ θὰ εἶνε κατόπιν ἀνίκανος νὰ ἀλλάξῃ πλέον ἄλλον τρόπον ζωῆς, δὲν θὰ ἔχῃ κατασταλάξῃ εἰς καμμίαν λύσιν τοῦ ἀρχικοῦ του προβλήματος. Δεύτερον· τὸ νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς πρακτικὰ τοὺς διαφόρους τρόπους τῆς ζωῆς διὰ νὰ διαλέξῃ τὸν καλύτερον, ὑπόκειται εἰς τὸν κίνδυνον νὰ διαλέξῃ τὸν χειρότερον, διότι ὁ χειρότερος εἶνε ὁ ἀπατηλότερος, ὁ προσωρινῶς γλυκύτερος, ὁ εὐκολώτερος, ὡς εἶπε ὁ Χριστὸς ὅτι «πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν» διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς.

Ἀλλ' ἡ ἄσφαλτη ἀλήθεια εἶνε ἀποκάλυψις ἐκ Θεοῦ. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ μᾶς τὴν ἐδίδαξε, εἶνε εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν. Δὲν χρειάζεται καμμία δοκιμὴ σ' ἄλλους τρόπους ζωῆς· πιστή, ἀνθρωπίνως δυνατὴ ἐφαρμογή, ἀρκεῖ διὰ νὰ εὕρῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν σχετικὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἀπόλυτον εὐτυχίαν εἰς τὴν αἰώνιον ζωήν. Τότε ὁ ἄνθρωπος κτίζει εἰς τὸ βραχῶδες, ἀτράνταχτο ἔδαφος τὸ σπίτι του, ὡς ἐβεβαίωσεν ὁ Σωτὴρ Χριστὸς εἰπὼν ὡς κατακλεῖδα τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίας του:

> «Πᾶς ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους καὶ ποιεῖ αὐτοὺς ὁμοιώσω ἀνδρὶ φρονίμῳ ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πέτραν. Καὶ κατέβη ἡ βροχή, καὶ ἦλθον οἱ ποταμοί, καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ καὶ οὐκ ἔπεσε.
>
> Καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους καὶ μὴ ποιῶν αὐτοὺς ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμμον καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ καὶ ἔπεσε καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη.»

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ πολὺ μικρὰ εἰς ἀριθμὸν ὁμογενῶν οἰκογενειῶν Κοινότης San Angelo, Texas, μόλις ἀποπερατώσασα τὸν νεόδμητον Ναόν της, παραπαιλεῖ τὰς ἀδελφὰς Κοινότητας ὅπως ἀποστείλωσι πρὸς αὐτὴν ἀ π' ε ὐ θ ε ί α ς ὑπὸ τὴν κάτωθι διεύθυνσίν της, τὰ ἐξῆς Ἀντικείμενα ἐκ τῶν ὁποίων ἐνδέχεται νὰ ἔχωσι διπλᾶ ἢ ἀχρησιμοποίητα.-

1) **Εἰκὼν Παντοκράτορος ὡραίας Πύλης 36Χ42 ἐντὸς.**
2) **Ἀνὰ μίαν Εἰκόνα τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ τῆς Βορείου καὶ Νοτίου Πύλης 20Χ43 ἐντὸς.**
3) **Μίαν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου 30Χ21 ἐντὸς Εἰκονοστασίου.**
4) **Ἐπιτάφιον — Ἐξαπτέρυγα — Πολυέλαιον.**
5) **Ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ἀρτοφόριον.**

GREEK ORTHODOX CHURCH

South Lane & G. Sts, San Angelo, Texas

Αἰδ. Ἠλία Τσαούση
Ἱερ. Προϊστ. τῆς Κοινότητος
Muskegon, Mich.

ΑΙ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Πολλαὶ ἐμφανίσεις τοῦ ἀναστάντος Σωτῆρος ἔγιναν πρὸς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, ἀλλὰ μία ἔγινεν κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας ὅπου ὁ Σίμων Πέτρος, εἶχε σκεφθῇ ὅτι ἔπρεπε, πρὸς τὸ παρὸν νὰ ἀρχίσῃ τὸ παλαιό του ἐπάγγελμα τοῦ ψαρᾶ, καὶ οἱ ἄλλοι ἐπῆγαν μαζί του. Ὅλοι ὅμως τὴν πρώτην νύκτα, ἂν καὶ ὁ καιρὸς ἦτο καταλληλότατος, δὲν ἔπιασαν τίποτε. Πρωῒ-πρωΐ, εἶδαν εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ μία μορφὴ ποὺ δὲν τὴν ἐγνώρισαν, καὶ μία φωνὴ τοὺς ἐρώτησε ἂν εἶχαν πιάσει τίποτε. Ὄχι, ἀπεκρίθησαν θλιβερῶς ἐκεῖνοι. «Στρέψατε τὸ δίκτυ εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πλοίου καὶ θὰ βρῆτε». Τὸ ἔκαμαν καὶ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ σηκώσουν τὸ δίκτυ ἀπὸ τὸ βάρος.. Ὁ Κύριος εἶνε, εἶπε σιγὰ ὁ Ἰωάννης πρὸς τὸν Πέτρον, καὶ ἀμέσως αὐτὸς ἔβγαλε τὸ φόρεμά του καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ νερὸ καὶ τὸν ἠκολούθησαν οἱ ἄλλοι μὲ τὸ πλοῖον τραβῶντες καὶ τὸ δίκτυ μὲ τὰ 153 ψάρια. (Εἰς ἑπτὰ Ἀποστόλους ἔγινεν ἡ ἐμφάνισις αὐτὴ τοῦ Σωτῆρος: «Σίμωνα Πέτρον, καὶ Θωμᾶν τὸν λεγόμενον Δίδυμον, καὶ Ναθαναὴλ τὸν ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι δύο ἐκ τῶν Μαθητῶν Αὐτοῦ. «Κατὰ Λουκᾶν, Κεφ. ΚΔ′ 36»).

Ἐπάνω εἰς τὴν ἀμμουδιὰ ἦτο ἀναμμένη φωτιά, καὶ ἕνα ψάρι ἐψήνετο εἰς τὰ κάρβουνα. Ἐκεῖνος τοὺς διέταξε νὰ φέρουν ἀπὸ τὰ ψάρια ποὺ εἶχον πιάσει τώρα, καὶ ὕστερα τοὺς εἶπε: «Δεῦτε ἀριστήσατε» (ἐλᾶτε προγευματίσατε) καὶ τοὺς ἐμοίρασε τὸ ψωμὶ καὶ τὰ ψάρια, καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τὸν ἀφωσιωμένον Του Ἀπόστολον «Σίμων Ἰωνᾶ, μὲ ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπ' αὐτούς;» «Ναί, Κύριε, Σὺ γνωρίζεις ὅτι Σὲ ἀγαπῶ». Ὁ Σωτὴρ ἐπανέλαβε μαλακώτερα: «Σίμων Ἰωνᾶ μὲ ἀγαπᾷς;» Ὁ Ἀπόστολος ταραγμένος ἀποκρίνεται μὲ τὰ ἴδια τὰ πρῶτά του λόγια: «Ναί, Κύριε, Σὺ γνωρίζεις ὅτι Σὲ ἀγαπῶ». Ἀλλὰ ὁ Σίμων Πέτρος τὸν εἶχε ἀρνηθῇ τρεῖς φορὰς καὶ τρεῖς φορὰς ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ πίστιν. Διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν: «Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς Με;» Καὶ ὁ Σίμων μὲ βαθυτάτην ταπείνωσιν καὶ λυπημένος κατάκαρδα ἐφώναξε: «Κύριε, Σὺ τὰ γνωρίζεις ὅλα, Σὺ γνωρίζεις ὅτι φιλῶ Σε.» Ὁ Χριστὸς εἶπε: «Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου» καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσεν: «Ἀμήν, Ἀμήν, σοῦ λέγω, ὅταν ἦσο νεώτερος ἐζώνεσο μόνος σου καὶ ἐπερπατοῦσες ὅπου ἤθελες, ὅταν δὲ γεράσῃς θὰ ἁπλώνῃς τὰ χέρια σου καὶ ἄλλος θὰ σὲ ζώνῃ καὶ θὰ σὲ χειραγωγῇ καὶ θὰ σὲ πηγαίνῃ ὅπου δὲν θὰ θέλῃς». Ἐννόησεν ὁ Πέτρος ὅτι τοῦ ὑπενθύμιζε τὰ μέλλοντα νὰ τοῦ συμβοῦν μαρτύρια, ἐπεριπάτησε δὲ παρεμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους μὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι τοὺς ἀκολούθησεν ἀπὸ κοντὰ ὁ Ἰωάννης, ἠρώτησε: «Κύριε, οὗτος δὲ τί;» (Κύριε, αὐτὸς δὲ τί θὰ πάθῃ;»Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις ἐπέπληξεν τὴν ματαίαν του περιέργειαν· «ἐὰν θέλω αὐτὸς νὰ περιμείνῃ ἕως νὰ ἔλθω, τί σὲ μέλει ἐσέ; Σὺ ἀκολούθησέ Με».

Ὕστερα ἀπ' αὐτά, ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸ τῶν Μακαρισμῶν ἐνεφανίσθη ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς ἔδωκε τὰς τελευταίας διαταγάς Του, νὰ διδάξουν καὶ νὰ βαπτίσουν τοὺς λαοὺς εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν τελευταίαν Του ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ εὑρίσκετο μαζί τους μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἀλλὰ εἶχεν ἔλθει ὁ καιρὸς νὰ ἀναληφθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον· ἐπῆρε τότε τοὺς Μαθητάς Του εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ τοὺς εἶπε νὰ περιμένουν ἕως ὅτου θὰ τοὺς ἐπεσκέπτετο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐσήκωσεν ἔπειτα τὰ χέρια Του καὶ τοὺς εὐλόγησεν, καὶ μετὰ τοῦτο ἀπεχωρίσθη ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἀνέβηκεν πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἕνα σύγνεφο Τὸν παρέλαβε καὶ ἔγινεν ἄφαντος.

Αὐτὸ τὸ σύγνεφο στέκεται μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Λυτρωτοῦ μας Χριστοῦ ποὺ κάθεται τώρα εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός Του καὶ Πατρὸς ἡμῶν. Εἰμποροῦμε ἄρά γε νὰ εἴμεθα πάντοτε πλησίον Του καὶ κατὰ τίνα τρόπον; Ἰδοὺ πῶς: νὰ εἴμεθα φερέπονοι ἐν τῷ ὀνόματί Του, νὰ πηγαίνωμεν τακτικὰ εἰς τὴν Ἁγίαν Του Ἐκκλησίαν, καὶ ἐκεῖ, μόνον ἐκεῖ ποὺ ὁ λόγος Του εἶνε πολὺ κοντά μας, καὶ εἰς τὰ χείλη καὶ τὰς καρδίας μας ἡ κατανυκτικὴ προσευχή μας θὰ ἀνοίξῃ τὸ μονοπάτι ποὺ φέρει πλησίον πρὸς Αὐτόν, καὶ θὰ ἀκούσωμεν τὴν γλυκειὰ φωνήν Του: «Δεῦτε ἀριστήσατε» καὶ τὸ «Πάτερ Ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί Σου, οὕς δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἕν, καθὼς ἡμεῖς». Εἰς αὐτιὰ κλεισμένα ἡ φωνή Του εἰμπορεῖ νὰ φαίνεται πὼς δὲν ἀντηχεῖ πλέον. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια χριστιανοσύνης, ἀκούονται οἱ μουρμουρισμοὶ τῆς δυσπιστίας· εἰμπορεῖ κάπου-κάπου μιὰ γλῶσσα βλάσφημη νὰ ἐξακολουθῇ νὰ περιγελᾷ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ μυστήριον τοῦ Κυρίου εἶναι μαζὶ μὲ ἐκείνους ποὺ τὸν πιστεύουν καὶ τὸν φοβοῦνται, καὶ εἰς ὅσους θέλουν νὰ ἀκούσουν, ὁμιλεῖ ἀκόμα, διότι ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν Του, ὅτι θὰ εὑρίσκεται πάντοτε μαζὶ μὲ ἐκείνους ποὺ τὸν θέλουν καὶ φυλάττουν τὰς ἐντολάς Του, ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων. Τριάντα τρία χρόνια ἔζησεν ὁ Θεάνθρωπος στὴ γῆ, τρία μόνον χρόνια ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σωτηρίας, ἀλλὰ διὰ παντός, ἕως ὅτου περάσουν ὅλοι οἱ αἰῶνες, καὶ ἕως ὅτου καταστραφῇ καὶ ἡ γῆ καὶ οἱ οὐρανοί, θὰ βρίσκῃ τὸ κάθε πιστὸ καὶ ἀληθινό του παιδί, εἰρήνη καὶ ἐλπίδα καὶ συγχώρησι, εἰς τὸ ὄνομά Του, καὶ τὸ ὄνομά του αὐτό, εἶναι Ἐμμανουήλ. «Ὁ Θεὸς μαζύ σας».

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 6ης Σελίδος)

Ἀποδοκιμάζων δηλαδὴ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὴν ἀνθρωπαρέσκειαν τῶν γυναικῶν καὶ τὴν ἀδικαιολόγητον σπατάλην, δὲν ἀποφεύγει, εἰς τὸ ἀμέσως ἀκολουθοῦν ἐδάφιον τοῦ ἰδίου κεφαλαίου τῆς ἰδίας ἐπιστολῆς Του, νὰ συστήσῃ εἰς τὰς γυναῖκας «πρᾶον καὶ ἡσύχιον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶνε πολυτελές».

Ἂς πολεμηθῇ λοιπὸν ὁ συρμὸς καὶ ἡ μόδα τῶν γυναικῶν, διότι τίποτε δὲν κερδίζουν μὲ αὐτὸν ἀσφαλῶς. Ἂς ἀφεθῇ εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἡ ἁπλότης καὶ τὸ ἀπέριττον ἐξασκοῦν μεγάλην ὁμολογουμένως καὶ ἀκατανίκητον γοητείαν ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τῶν φρονίμων καὶ σοβαρῶν ἀνδρῶν. Πάντοτε ὡραῖον καὶ ἐλκυστικὸν ἦτο καὶ εἶνε τὸ ἁπλοῦν καὶ τὸ σεμνὸν εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλους τοὺς λαούς.

Θεοφ. Ἐπισκόπου Βοστώνης
κ. Ἀθηναγόρα Καβάδα

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΩΣ ΔΡΑΜΑ

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον τὸ ὁποῖον κατεχωρήθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 78 τεῦχος εἴχομεν φθάσει ἕως τὸ τριπλοῦν ἀλληλούϊα, τὸ ὁποῖον εἶνε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀποστόλου καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ψάλλεται ὀλίγον ἀργὰ διὰ νὰ δοθῇ εἰς τὸν Ἱερέα καιρὸς ὅπως θυμιάσῃ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν. Ἐτονίσαμεν δὲ καὶ ἐξηγήσαμεν ἀρκετὰ τὸ διατὶ δὲν πρέπει νὰ θυμιᾶ ὁ Ἱερεὺς κατὰ τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκεται ὁ Ἀπόστολος καὶ ὅτι μόνον μεταξὺ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Ἀποστόλου καὶ τοῦ «Σοφία· Ὀρθοί· ἀκούσωμεν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου» πρέπει νὰ θυμιάσῃ ὀλίγον καὶ μόνον τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν.

Ἕως ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ ἐκκλησίασμα πρέπει νὰ κάθεται, ὅταν δὲ ὁ Ἱερεὺς εἴπῃ: «Σοφία· Ὀρθοί,» τότε πρέπει νὰ ἐγερθοῦν ὅλοι· ἐὰν σηκωθοῦν προτήτερα δὲν θὰ ἔχῃ κανένα λόγον τὸ «Σοφία· Ὀρθοί».

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ

Ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ πρέπει νὰ ἀναγινώσκεται καὶ ὄχι νὰ ψάλλεται. Εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀκούῃ τὸ ἐκκλησίασμα καταληπτῶς διότι εἶνε ἀνάγνωσμα καὶ διότι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς στηρίζεται τὸ κήρυγμα, μετ' ὀλίγα λεπτὰ γινόμενον, καὶ οἱ ἀκροαταὶ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὸ ἀνάγνωσμα διὰ νὰ δύνανται καλύτερον νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του διὰ τοῦ κηρύγματος.

Σημ.— Διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀποστόλου εἴχομεν εἴπῃ ὅτι ἐπειδὴ ὁ ἀναγνώστης ἢ ψάλτης κάποτε δὲν γνωρίζει νὰ τὸν ἀναγνώσῃ κατ' ἔννοιαν, δὲν ἀποκλείεται νὰ τὸν ὑποψάλῃ. Δὲν συντρέχει ὅμως ὁ ἴδιος λόγος καὶ διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, α) ἡ ἔννοια καὶ τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τῶν Εὐαγγελίων εἶνε εὐκολωτέρα παρὰ τῶν Ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων· β) ὁ Ἱερεὺς ἔχει καιρὸν καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ καιρὸν ἀπὸ βραδὺς νὰ ἀναγνώσῃ τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν εἰς τὸ σπίτι του ἐπανειλημμένως ὥστε νὰ τὴν ἐκμάθῃ καλὰ καὶ κατ' ἔννοιαν διὰ τὴν ἑπομένην· καὶ γ) τὴν μὲν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τὴν ἀναγινώσκει εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁ πρῶτος τυχών, ἐν ᾧ τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν τὴν ἀναγινώσκει μόνον ὁ ἱερεὺς καὶ συνεπῶς τὰς 49 περικοπὰς τοῦ ἔτους τὰς ἐπαναλαμβάνει ὁ ἱερεὺς καθ' ὅλην τὴν ζωήν του· ὥστε καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι δὲν ἔτυχε ἐκπαιδεύσεως πάλιν θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀναγνώσῃ κατ' ἔννοιαν τὰς 49 αὐτὰς περικοπάς.

Ἐὰν ἐπιμένῃ νὰ τὰς ψάλλῃ τότε ἢ εἶνε πολὺ φαντασμένος καὶ ἔχει μανίαν νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν φωνήν του καὶ τὴν ψαλτικήν του, ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ σκοποῦ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἢ εἶνε ἀδιάφορος εἰς τὸ καθῆκον του καὶ συνεπῶς ἀνάξιος τῆς ἀποστολῆς του.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἠκολούθει κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ κήρυγμα. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ σοβαρὸς λόγος νὰ μεταφέρεται τὸ κήρυγμα εἰς τὸ τέλος, εἶνε πρακτικώτερον νὰ γίνεται τοῦτο ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου διὰ νὰ εἶνε πλέον πρόσφατα τὰ νοήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἀναπτυχθοῦν εἰς τὸ κήρυγμα.

Σημ.—Τὸ κήρυγμα εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν ἐγίνετο μετὰ τὸ Ἱ. Εὐαγγέλιον· δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ εἰς τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας, διότι ἔπρεπε νὰ τὸ ἀκούσουν καὶ οἱ Κατηχούμενοι. Οὗτοι ὅμως ὑπεχρεοῦντο νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν Ναὸν πρὶν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Λειτουργίας τὸ ὁποῖον ἦτο διὰ τοὺς πιστοὺς μόνον.

Ἐξετάζοντες ὅμως εἰς τὴν μελέτην ταύτην, τὴν Θ. Λειτουργίαν ὡς δρᾶμα προτιμῶμεν νὰ μὴ διακόπτεται ἡ ἀναπαράστασις τοῦ Θείου Δράματος τοῦ Γολγοθᾶ χάριν τοῦ κηρύγματος, ἀλλὰ νὰ γίνεται τοῦτο κατὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας.

Σημ.— Τὸ κήρυγμα εἶνε οὐσιωδέστατον μέρος τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ, ἀπαραίτητον εἰς τὸν ψυχικόν, ἠθικὸν καταρτισμόν του· δὲν εἶνε διδασκαλία ἐξαρτωμένη ἀπὸ ἀτομικὰς ἀντιλήψεις· δὲν εἶνε μέρος τοῦ Θείου Δράματος. Δὲν εἶνε στερεότυπον ἀλλὰ ποικίλλει ἀναλόγως τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῶν αἰσθημάτων, τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐνστίκτου τοῦ ἱεροκήρυκος· ἐν ᾧ ὅλα τὰ μέρη τῆς Θείας Λειτουργίας (ὅπως τὰ μέρη ἑνὸς δράματος) εἶνε στερεότυπα, δὲν ἀλλάσσουν, δὲν ποικίλλουν ἀνάλογα πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ ἠθοποιοῦ. Ἐὰν δὲ εἶνε ἀκατανόητον νὰ φαντασθῶμεν ἠθοποιόν, ὅστις θὰ διέκοπτε τὴν συνέχειαν ἑνὸς δράματος διὰ νὰ μονολογήσῃ ἐπὶ 20 καὶ πλέον λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ μάλιστα ἐπὶ θέματος ξένου πρὸς τὸ δρᾶμα, πολὺ πλέον ἀκατανόητον ἀπὸ καλλιτεχνικῆς καὶ δραματικῆς ἀπόψεως εἶνε τὸ κήρυγμα, τὸ ὁποῖον μάλιστα ὄχι σπανίως στηρίζεται εἰς θέματα κοινωνικὰ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀκούονται πολλάκις καὶ γνῶμαι καὶ ἰδέαι πολὺ ἐπισφαλεῖς καὶ ἴσως ἐπίψογοι.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν δὲν ἀπαίδει νὰ γίνεται τὸ κήρυγμα εἰς τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ἂς προτιμηθῇ ὁ χρόνος αὐτὸς διὰ νὰ μὴ ζημιοῦται ἡ ἀκεραιότης καὶ ἑνότης τοῦ Θ. Δράματος.

ΤΑ ΚΑΤΟΠΙΝ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ

Περὶ τοῦ μέρους τοῦ μεταξὺ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ Χερουβικοῦ, τὸ ὁποῖον μέρος συνήθως τὸ ὀνομάζομεν «τὰ Κατηχούμενα» δὲν θὰ ὁμιλήσωμεν ἐδῶ διότι ἤδη σιωπηρῶς κατηργήθη.

Σημ.— Ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι κακῶς κατηργήθησαν· ἂς τὸ νομίζουν. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶνε ὅτι καλῶς παραλείπονται διότι ὁ προορισμός των ἔπαυσε καὶ διότι ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτὰ εἶνε ἀδύνατος σήμερον. Οὔτε ὁμάδας κατηχουμένων ἔχομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας σήμερον, οὔτε καὶ ἂν ὑπάρχῃ κανεὶς ἀλλόθρησκος, ὁ ὁποῖος εἴτε ἐκ περιεργείας ἢ ἄλλων λόγων ἦλθε ἢ ἔρχεται εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν μας, θὰ φύγῃ ὅταν ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ διάκονος παραγγέλλῃ: «Ὅσοι κατηχούμενοι προέλθετε». Οἱ κατηχούμενοι τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας μόλις ἤκουον τὸ παράγγελμα αὐτὸ ἔφευγον διότι δὲν ἐφαντάζοντο ποτὲ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἀπειθήσουν· σήμερον ὅμως ἐὰν λεχθοῦν τὰ κατηχούμενα, θὰ λεχθοῦν τυπικῶς, ἄνευ τῆς σημασίας των καὶ ἄνευ ἐφαρμογῆς. Διατὶ λοιπὸν νὰ μηκύνωμεν τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ Θείου Δράματος ἀσκόπως, καὶ μὲ παρεμβολὴν στοιχείων, τὰ ὁποῖα δὲν συμβάλλουν εἰς τὴν δραματικωτέραν, καλλιτεχνικωτέραν παράστασιν αὐτοῦ;

Μετὰ τὰ Κατηχούμενα ἀρχίζει ἡ Λειτουργία τῶν πιστῶν. Λέγομεν ἀρχίζει κατὰ συνθήκην διότι οὕτω καθιερώθη νὰ λέγεται ἐνῷ οὔτε εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν ἤρχιζε ἡ Λειτουργία τῶν πιστῶν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, οὔτε καὶ εἰς τὴν σύγχρονον, εἰς τὴν ὁποίαν μάλιστα οὐδὲ διάκρισις ἢ χωρισμὸς γίνεται ἐν τῇ πράξει.

Δι' αὐτὸ λέγομεν ὅτι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου ἀκολουθεῖ ἡ Μεγάλη Εἴσοδος συνοδευομένη μὲ τὸν Χερουβικὸν ὕμνον.

Ὁ Χερουβικὸς Ὕμνος εἰσήχθη εἰς τὴν Λειτουργίαν ἐπὶ Ἰουστίνου Αὐτοκράτορος τῷ 565 περίπου. Ἐπομένως ἐπὶ ἓξ αἰῶνας δὲν ἀπετέλει μέρος τῆς Θ. Λειτουργίας, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἦσαν διάφορα ἀντίφωνα ἢ ψαλμοί.

Παρὰ ταῦτα εἶνε πολὺ ὡραῖον τὸ ὅτι εἰσήχθη ὁ ὕμνος οὗτος τοῦ ὁποίου ἡ ἔννοια εἶνε ἀριστουργηματικὴ καὶ πολὺ

Οἰκογενειακὰ Ζητήματα

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑΙ

Ἀπὸ παντοῦ ἀκούονται γογγυσμοὶ κατὰ τῆς ἀπροσεξίας καὶ ἀταξίας τῶν παιδιῶν. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρξῃ κανεὶς σήμερον ὁ ὁποῖος νὰ διαμφισβητήσῃ τοῦτο, διότι κάθε ἡμέραν ἰδίοις ὀφθαλμοῖς βλέπει τὰ ἔργα των ἀναγραφόμενα ἄλλως τε εἰς τὸν ἡμερήσιον καὶ ἑβδομαδιαῖον Τύπον.

Ἀλλὰ ποία εἶνε ἆρά γε ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ αὐτοῦ; Τί κυρίως ἐπιφέρει τὴν παρακοὴν τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς γονεῖς; Ποῖον εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει τὴν πρὸς τὰ καλὰ καὶ ὡραῖα ἀποστροφὴν τῶν παιδιῶν καὶ τὴν τάσιν αὐτῶν πρὸς τὰ παράτολμα καὶ τὰς περιπετείας;

Ἀσφαλῶς εἰς τοῦτο συντελεῖ μεγάλως, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἡ ἀνατροφὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνουν καὶ τὸ παράδειγμα τὸ ὁποῖον βλέπουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των. Ἀμελοῦν, ἀτυχῶς, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τὴν καλὴν ἀνατροφὴν τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ δίδουν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὰ παιδιά των. Δὲν ξεύρουν τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὀφείλουν νὰ ἀνατρέφουν τὰ παιδιά των. Ἀγνοοῦν τὸν σκοπὸν τοῦ γάμου των πρὸ παντός.

Πολλοί, ἀτυχῶς, νομίζουν ὅτι ἡ τρυφερότης των πρὸς τὰ παιδιά των συνίσταται εἰς τὸ νὰ τὰ ἐνδύσουν πολυτελῶς, νὰ τὰ ἀφήνουν ἐλευθέρως νὰ παίζουν μέχρι βαθυτάτης, πολλάκις, νυκτός, καὶ εἰς τὸ νὰ τὰ τρέφουν πλουσιοπαρόχως. Τὴν πραγματικὴν ἀνατροφὴν των ἡ ὁποία ἔγκειται εἰς τὸ νὰ τὰ διδάξουν τὴν τέχνην τῆς ζωῆς, δηλαδὴ πῶς πρέπει νὰ φέρωνται, πῶς νὰ εἶνε ἐνάρετα καὶ τίμια, περὶ αὐτῶν δὲν φροντίζουν καθόλου.

Οἱ γονεῖς ὅμως ποὺ θέλουν νὰ ἰδοῦν νὰ προκόπτουν τὰ παιδιά των, ὀφείλουν νὰ φέρωνται πρὸς αὐτὰ ἐξ ἀρχῆς τοῦ βίου των ὡς πρὸς ὄντα λογικά. Τὰ παιδιὰ καὶ ἐκ μικρᾶς ἀκόμη ἡλικίας ἔχουν κάποιαν ἰδέαν τοῦ τί εἶνε καλὸν ἢ κακόν, τί εἶνε δίκαιον ἢ ἄδικον ἐν τῇ πρὸς αὐτὰ διαγωγῇ τῶν γονέων των.

Ἐὰν οἱ γονεῖς τιμωροῦν τὰ παιδιά διότι, ὅπως συμβαίνει πολλάκις, εἶναι στενοχωρημένοι ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν ἢ εἶναι θυμωμένοι, τὰ παιδιὰ ἐννοοῦν τὸ ἄτοπον αὐτό, καὶ αἰσθάνονται ὅτι ἀδικοῦνται. Ὡς ἐκ τούτου ἡ δυστροπία αὐτὴ τῶν γονέων των τὰ παροργίζει. Δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐγράφη:— «Οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν» (6. 4.)

Τὰ παιδιὰ εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνα ὥστε νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἀδικίαν αὐτήν. Ὡς ἐκ τούτου χάνουν τὸν πρὸς τοὺς γονεῖς σεβασμὸν καὶ περιπίπτουν εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον. Τὸ ἴδιον παρατηροῦμεν καὶ ἀλλοῦ:—Ἐὰν βιάζωμεν ἢ κτυπῶμεν τὸν ἵππον, καταντᾶ οὗτος ἀδιάφορος εἰς τὸ τέλος, χάνει τὴν προθυμίαν του καὶ δὲν ἐπιταχύνει τὸ βῆμά του.

Ἡ πραότης καὶ ἡ καλῶς ἐννοουμένη ἀγάπη συνοδευόμεναι ὑπὸ τῆς καταλλήλου τιμωρίας, λόγῳ σφαλμάτων των θελληματικῶν, ποτὲ δὲν παροργίζουν τὰ παιδιά. Τὸ ἐναντίον μάλιστα ἴσως νὰ συμβαίνῃ. Περισσότερον τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τοὺς γονεῖς των ὅταν τὰ τιμωροῦν δικαίως καὶ μὲ τρόπον. Ἡ τιμωρία πρέπει νὰ γίνεται εἰς δικαίαν αἰτίαν καί, βεβαίως, νὰ μὴ εἶνε ὑπερβολικὴ ὁπότε γεννᾷ τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὸ μῖσος πρὸς τοὺς γονεῖς.

Ὑπάρχουν πάλιν γονεῖς καὶ μάλιστα πατέρες οἱ ὁποῖοι ἀτυχῶς ἐπειδὴ δὲν βλέπουν καὶ πολὺν ὥραν τὰ παιδιά των, δὲν θέλουν νὰ τὰ τιμωρήσουν, ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν ταῦτα κάμνουν. Ὦ! οἱ πατέρες αὐτοὶ οἱ μαλακοὶ δὲν ξεύρουν τί ζημίαν, τί καταστροφὴν ἀνυπολόγιστον κάμνουν εἰς τὰ παιδιά των μὲ τὴν στάσιν των αὐτήν. Εἰς αὐτοὺς δὲν ἔχω παρὰ νὰ ὑπενθυμίσω τὸ πάθημα τοῦ μεγάλου Κριτοῦ τῶν Ἰσραηλιτῶν, τοῦ Ἠλί. Αὐτὸς ἐπειδὴ ἐλυπεῖτο τὰ παιδιά του, τὸν Ὀφνὶ καὶ τὸν Φινεές, δὲν τὰ ἐτιμωροῦσε ποτέ· καὶ δι' αὐτὸ ἔγιναν ἀσεβῆ καὶ κακὰ καὶ ἡ ἱστορία ἀναφέρει τώρα ὄχι εὐχάριστα περὶ αὐτοῦ καὶ αὐτῶν.

Ὑποχρέωσις μεγάλη τῶν γονέων εἶνε νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐντυπώνουν εἰς τὰς καρδίας τῶν παιδιῶν των ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ὑπεράνω ὅλων ὡς δίκαιος πατὴρ καὶ Κύριος· ὅτι θὰ τιμωρήσῃ τοὺς γονεῖς ἐὰν παραμελοῦν νὰ διδάσκουν εἰς τὰ παιδιά των τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν δικαιοσύνην· ὅτι θὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς ἐὰν ἀφήσουν τὰ παιδιά των ἀχαλίνωτα καὶ ἐλεύθερα νὰ ἀκολουθοῦν τὸν δρόμον ποὺ τυχὸν αὐτὰ θέλουν· ὅτι θὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς ἐὰν φαίνωνται ὑπεράγαν ἐπιεικεῖς εἰς τὰ ἐκούσια σφάλματά των.

Δυστυχῶς πολλοί, πλεῖστοι γονεῖς, ἐξακολουθοῦν νὰ κάμνουν τὸ ἴδιον πάντοτε σφάλμα: — νὰ νομίζουν ὅτι ἔχουν καιρὸν πολὺν εἰς τὴν διάθεσίν των διὰ νὰ ἐμφυτεύσουν χριστιανικὰς συνηθείας εἰς τὰ παιδιά των. Ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν ἀκριβῶς αὐτὴν ἐφαρμόζει πλήρως τὸ «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί». Δὲν ὑπάρχει πολὺ περιθώριον. Ἐντὸς τῶν πρώτων ἑπτὰ ἢ τὸ πολὺ ὀκτὼ ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ γίνῃ ὅ,τι εἶνε νὰ γίνῃ. Ἄλλως φοβοῦμαι ὅτι θὰ εἶνε πολὺ-πολὺ ἀργά.

Ἀρχιμ. Γ. ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ

κατάλληλος διὰ τὰ τελούμενα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καθ' ἣν γίνεται ἡ Μεγάλη Εἴσοδος, ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Βασιλέως τῶν ὅλων εἰς τὸ δρᾶμα.

Ὁ Ἱερεὺς ἀφοῦ ἐκφωνήσῃ τὸ «Ὅπως ὑπὸ τοῦ κράτους Σου πάντοτε φυλαττόμενοι, Σοὶ δόξαν ἀναπέμπωμεν κλπ.», ἀναγινώσκει σιγά, μυστηριωδῶς τὴν ἐξαισίαν εὐχήν: «Οὐδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις προσέρχεσθαι ἢ προσεγγίζειν ἢ λειτουργεῖν Σοι, Βασιλεῦ τῆς δόξης κλπ.» ἐνῷ οἱ χοροὶ ψάλλουν τὸ Χερουβικόν.

Ἀφοῦ τελειώσει τὴν εὐχὴν ὁ Ἱερεὺς καὶ ἀπαγγείλει καὶ αὐτὸς χαμηλοφώνως τὸν Χερουβικὸν Ὕμνον, θυμιᾷ γύρω τῆς Ἁγίας Τραπέζης, τὰς ἁγ. Εἰκόνας καὶ τὸν λαὸν δημιουργῶν οὕτω διὰ τῆς εὐωδίας τοῦ θυμιάματος ἀτμόσφαιραν καταλληλοτέραν πρὸς ψυχικὴν ἀνάτασιν. Κατόπιν ὑποκλίνεται πρὸ τοῦ ἐκκλησιάσματος ζητῶν οὕτω συνδιαλλαγὴν πρὸς οἱονδήποτε τὸν ὁποῖον ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως δυσηρέστησε ποτὲ καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν Ἁγίαν Πρόθεσιν ὅπου εἶνε ηὐτρεπισμένα τὰ τίμια δῶρα διὰ νὰ τελέσῃ τὴν Μεγάλην Εἴσοδον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Αἴτησις ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ ἢ ἀνανεώσεως συνδρομῆς, ὁποιενδήποτε καὶ ἂν προέρχεται, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἐὰν πρωτίστως δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἤτοι 2 δολλ. δι' ἕν ἔτος προπληρωμένα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

Πρωθιερ. Μιχ. Κεφτεκίδου

Η ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΣΘΗΡ

Ἡ ἑορτή, τὴν ὁποίαν τελοῦν κάθε ἔτος οἱ Ἑβραῖοι καὶ λέγεται ΠΟΥΡΙΜ, ἢ Φουρίμ, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἰδικήν μας Ἀπόκρεω περίπου, συμπίπτει πάντοτε τὴν 14ην ἢ τὴν 15ην τοῦ δωδεκάτου μηνὸς τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἡμερολογίου, τοῦ ὀνομαζομένου Ἀδάρ.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη τελεῖται εἰς ἀνάμνησιν τοῦ δραματικοῦ ἐπεισοδίου τῆς Ἐσθήρ, ἡ διήγησις τοῦ ὁποίου περιέχεται εἰς τὸ γνωστὸν Κανονικὸν καὶ ὁμώνυμον βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὅπως δὲ ὅλαι σχεδὸν αἱ Ἑβραϊκαὶ ἑορταί, οὕτω καὶ αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον ἐκθέτει τὸ ὡραῖον, τὸ συγκινητικόν, καὶ τόσον διδακτικὸν τοῦτο γεγονός.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς καὶ δόξης τοῦ ἀρχαίου Περσικοῦ Κράτους ἐβασίλευεν ὁ Ἀρταξέρξης, ὁ λεγόμενος Μακρόχειρ (465-425 πρὸ Χριστοῦ), ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ κυριαρχίαν τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο τότε 127 ἐν ὅλῳ περιοχαί. Ὁ Ἀρταξέρξης οὗτος κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας του, ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Ἀστίν. Ἀλλ' αὕτη κατὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τῶν γάμων της δυσηρέστησε τὸν Βασιλέα καὶ οὗτος διεζεύχθη αὐτήν.

Οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ Εὐνοῦχοι, ἵνα παρηγορήσωσιν αὐτόν, ἐσκέφθησαν νὰ συναγάγωσι παρ' αὐτῷ τὰς διαπρεπεστέρας ἐπὶ κάλλει καὶ συνέσει νεάνιδας τοῦ τόπου διὰ νὰ ἐκλέξῃ ἐξ αὐτῶν τὴν σύζυγον.

«Καὶ ἄνθρωπος ἦν ἐν Σούσοις τῇ πόλει καὶ ὄνομα αὐτοῦ »Μαρδοχαῖος ὁ τοῦ Ἰαΐρου τοῦ Σεμείου τοῦ Κισαίου ἐκ Φυ»λῆς Βενιαμίν, ὃς ἦν αἰχμάλωτος ἐξ Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποί»αν ᾐχμαλώτευσε Ναβουχοδονόσωρ ὁ Βασιλεὺς Βαβυλῶνος. »Καὶ πλησίον τούτου εὑρίσκετο κόρη ὀρφανὴ (παῖς θρεπτή), »ἀνατραφεῖσα παρ' αὐτῷ, θυγάτηρ Ἀμιναδάβ, ἀδελφοῦ δὲ »τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ὄνομα αὐτῆς Ἐσθήρ....»

Τὸ καθαυτὸ ὄνομα τῆς κόρης ταύτης ἦτο Χαδιτά. Ἐπειδὴ δὲ διῆγε βίον μονήρη (περιωρισμένον), ἀπέχουσα ἀπὸ πᾶσαν συναναστροφήν, ἐκλήθη Ἐσθὴρ (δηλ. κεκρυμμένη, ἢ κατ' ἄλλους γυνὴ ὡραία). Μεταξὺ λοιπὸν τῶν συγκληθεισῶν πανταχόθεν τοῦ Κράτους κορασίδων ἦτο καὶ ἡ Ἐσθήρ, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπροτίμησεν ὁ Βασιλεὺς Ἀρταξέξης, νυμφευθεὶς αὐτὴν ἀμέσως.

«Καὶ εἰσῆλθεν Ἐσθὴρ πρὸς Βασιλέα Ἀρταξέρξην, τῷ »δωδεκάτῳ μηνί, ὅς ἐστιν Ἀδάρ, κατὰ τὸ ἕβδομον ἔτος τῆς »βασιλείας αὐτοῦ. Ἀπεκρίνψεν ὅμως καὶ πάλιν τὴν καταγω»γήν της... Καὶ οὐκ ὑπέδειξεν Ἐσθὴρ τὸ γένος αὐτῆς, οὐ»δὲ τὴν πατρίδα· ὁ γὰρ Μαρδοχαῖος ἐνετείλατο αὐτῇ μὴ »ἀπαγγεῖλαι...»

Μολαταῦτα ὅμως ἐνήργησε καὶ συνετέλεσε καταλλήλως, ἵνα συμπεριληφθῇ ὁ Μαρδοχαῖος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς, ταχέως δὲ οὗτος προήχθη εἰς σωματοφύλακα τοῦ Βασιλέως.

Τοῦτο ὅμως δυσηρέστησε πολὺ δύο ἀπὸ τοὺς ἀρχισωματοφύλακας τοῦ Βασιλέως, οἵτινες δὲν ἔβλεπον μὲ καλὸ βλέμμα τὸν Μαρδοχαῖον, διὰ τοῦτο συνωμόσαντες, ἐζήτουν κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ φονεύσωσι τὸν Βασιλέα. Ἀλλ' ὁ Μαρδοχαῖος ἀνακαλύψας ἐγκαίρως τὴν συνωμοσίαν ταύτην, διεμήνυσε τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς Ἐσθὴρ εἰς τὸν Βασιλέα· ἀφ' οὗ ἀνεκάλυψε ὁ Βασιλεὺς τὴν συνωμοσίαν καὶ ἐπείσθη διὰ τὴν ἐνοχήν των, αὐτοὺς μὲν ἐκρέμασεν ἀμέσως, τὴν δὲ τοιαύτην ἐκδούλευσιν τοῦ Μαρδοχαίου,

«προσέταξε καταχωρίσαι εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἐν τῇ βα»σιλικῇ βιβλιοθήκῃ ὑπὲρ τῆς εὐνοίας Μαρδοχαίου ἐν ἐγ»κωμίῳ».

Τότε συνέπεσε νὰ προβιβάσῃ ὁ Βασιλεὺς Ἀρταξέρξης εἰς μέγα ἀξίωμα κάποιον ἐκ τῶν Αὐλικῶν, Ἀμὰν Ἀμαδάθου Βουγαῖον. Ἐνῷ δὲ ὅλοι οἱ Αὐλικοὶ ἔκλινον τὸ γόνυ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Ἀμάν, μόνος ὁ Μαρδοχαῖος, ἠρνεῖτο καὶ ἀπέφευγε νὰ τὸν προσκυνήσῃ. Πλήν, καὶ εἰς τὰς συστάσεις καὶ προτροπὰς τῶν ἄλλων συναδέλφων Του, ὄχι μόνον δὲν μετέβαλε γνώμην, ἀλλὰ καὶ ἐπληροφόρησεν αὐτούς, ὅτι ἦτο Ἰουδαῖος καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προσκυνήσῃ ἄλλον ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη ἐξώργισε τὰ μέγιστα τὸν Ἀμάν, ἐπειδὴ ἦτο Ἀμαληκίτης τὸ γένος· ἀπεφάσισεν δὲ ὄχι μόνον τὸν Μαρδοχαῖον προσωπικῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν ὁλόκληρον νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὰς καταστροφάς, τὰς ὁποίας κατὰ διαφόρους καιροὺς εἶχον ὑποστῇ παρὰ τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ οἱ πρόγονοί του.

«Καὶ ἐβουλεύσατο ἀφανίσαι πάντας τοὺς Ἰουδαίους, τοὺς »ὑπὸ τὴν Βασιλείαν τοῦ Ἀρταξέρξου ζῶντας καὶ κατοικοῦν»τας· καί, διὰ τοῦτο, ἐποίησε ψῆφισμα ἐν ἔτει δωδεκάτῳ τῆς »βασιλείας Ἀρταξέρξου καὶ ἔβαλε κλήρους ἡμέραν ἐξ ἡ»μέρας, καὶ μῆνα ἐκ μηνός, ὥστε ἀπολέσαι καὶ ἐξαφανίσαι »ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τὸ γένος Μαρδοχαίου καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος »εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ μηνὸς Ἀδάρ, καὶ διαρπάσαι »τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν».

Ὁ Ἀμὰν παραπείσας τὸν Ἀρταξέρξην, ὅτι οἱ ἐντὸς τοῦ Κράτους τῆς Περσίας εὑρισκόμενοι Ἰουδαῖοι συνωμοτοῦσι κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ,

«χωρὶς ὁ Βασιλεὺς νὰ γνωρίζῃ ἀκόμη, ὅτι ὁ Μαρδοχαῖος καὶ »αὐτὴ ἡ βασίλισσα Ἐσθὴρ ἡ σύζυγός του ἦσαν καὶ αὐτοὶ »Ἑβραῖοι»

κατώρθωσε νὰ ἀποσπάσῃ παρ' αὐτοῦ Βασιλικὸν διάταγμα, προγραφῆς (σφαγῆς) πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἐν τῷ Κράτει τῷ Περσικῷ Ἰουδαίων καὶ κατασχέσεως τῆς περιουσίας αὐτῶν. Ὁ Μαρδοχαῖος μαθὼν πάντα ταῦτα μυστικῶς οὕτω ἀποφασισθέντα καὶ πεισθεὶς, ὅτι ἐξηπατήθη ἐν ἀγνοίᾳ Του ὁ Βασιλεύς, εἰδοποίησε καταλλήλως καὶ ἀμέσως τὴν Ἐσθήρ, ἥτις ἔντρομος γενομένη εἰδοποίησε καὶ διεμήνυσε καταλλήλως διὰ τοῦ Μαρδοχαίου, ὅλους τοὺς ἐν τῷ Κράτει συμπατριώτας καὶ ὁμοφύλους της. Παρήγγειλε δὲ συγχρόνως, ὅπως νηστεύσωσιν ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ διὰ προσευχῶν καὶ παρακλήσεων ἱκετεύσωσι Κύριον τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων των. Ἀφοῦ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἡ Ἐσθὴρ ἐνήστευσεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, τὴν Τετάρτην ἡμέραν ἐνεφανίσθη ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως εὔχαρις καὶ πολὺ γοητευτικὴ καὶ εἶπε πρὸς Αὐτόν:

«Σήμερον εἶνε ἐπίσημος ἡμέρα μου· ἐὰν δὲ ἔχῃ τὴν διά»θεσιν καὶ εὐχαρίστησιν ὁ Βασιλεύς μου καὶ σύζυγός μου,

νὰ ἔλθῃ παρακαλῶ μαζὺ μὲ τὸν Ἀμάν, εἰς τὴν ὑποδοχὴν ποὺ »θὰ κάμω σήμερον».

Τοῦτο καὶ ἐγένετο. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν Βασιλεὺς καὶ Ἀμὰν εὑρίσκοντο παρὰ τῇ Βασιλίσσῃ, καθ' ἣν ὥραν ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθωσι πρὸς ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου τούτου γεύματος, ἡ Βασίλισσα Ἐσθὴρ προπέμπουσα αὐτοὺς προσεκάλεσεν ἀμφοτέρους καὶ πάλιν εἰς γεῦμα νέον παρ' αὐτῇ διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἡ εὔνοια αὕτη τῆς Βασιλίσσης ἐνεθάρρυνεν ἔτι μᾶλλον τὸν Ἀμὰν εἰς τὰ καταχθόνια αὐτοῦ σχέδια, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ γνωρίζῃ καὶ οὗτος, ὅτι καὶ ἡ Βασίλισσα ἦτο Ἰουδαία καὶ ἐξαδέλφη μάλιστα πρώτη τοῦ Μαρδοχαίου. Στήσας δὲ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας αὐτοῦ ξύλον, πηχῶν πεντήκοντα, ἀπεφάσισε νὰ κρεμάσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης τὸν Μαρδοχαῖον. Τὴν ἰδίαν ὅμως νύκτα, ὁ Κύριος ἀπεμάκρυνε τὸν ὕπνον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Βασιλέως, ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦτο ἐστενοχωρεῖτο ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ, διέταξε νὰ φέρωσιν ἔμπροσθέν Του καὶ νὰ ἀναγνώσωσιν εἰς ἐπήκοον, «Τὰ Χρονικὰ τῆς Βασιλείας Του». Ὅτε δὲ ἡ ἀνάγνωσις ἔφθασεν εἰς τὸ Κεφάλαιον τῆς ἐκδουλεύσεως, τὴν ὁποίαν παρέσχεν εἰς αὐτὸν ὁ Μαρδοχαῖος κατὰ τὴν συνωμοσίαν τῶν δύο ἐκείνων σωματοφυλάκων, ἠρώτησεν ὁ Βασιλεύς, ἐὰν καί, τίνι τρόπῳ εἶχεν ἀνταμειφθῇ τότε ὁ Μαρδοχαῖος διὰ τὴν πρᾶξιν του ἐκείνην. Ὅταν ὅμως εἰς ἀπάντησιν ἔμαθεν, ὅτι οὐδεμία ἀπολύτως ἀμοιβὴ εἶχε δοθῇ, ἔμεινε κατάπληκτος καὶ ἐντροπιασμένος ὁ Βασιλεύς. Τὴν ἰδίαν στιγμήν, Θεία πάντως προνοίᾳ, εἰσήρχετο παρ' αὐτῷ ὁ Ἀμάν, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν νὰ κρεμάσῃ τὴν πρωΐαν ἐκείνην τὸν Μαρδοχαῖον. Ἀλλ' ὁ Βασιλεύς, μόλις εἶδεν ἐνώπιόν Του τὸν Ἀμάν, προλαβών, ἠρώτησεν αὐτόν, ποὺ τὸν εἶχεν εἰς τόσην ὑπόληψιν καὶ ἰδιαιτέραν ὅλως βασιλικὴν εὔνοιαν καὶ εἶπεν:

«Ἀμάν, διὰ ποίων τιμῶν πρέπει νὰ ἀνταμειφθῇ ἄνθρω»πος, ὁ ὁποῖος ἔχει πλειότερα παντὸς ἄλλου δικαιώματα, ἐπὶ »τῆς εἰς αὐτὸν εὐγνωμοσύνης τοῦ Βασιλέως του;»

Ὁ δὲ Ἀμάν, νομίσας, ὅτι πρόκειται διὰ τὸν ἑαυτόν του, λέγει εἰς ἀπάντησιν:

«Συνιστῶ εἰς τὸν ἐνδοξώτατον καὶ προσκυνητόν μου Βα»σιλέα, νὰ περιβάλῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν μὲ τὰ βασιλικὰ διά»σημα καὶ νὰ διατάξῃ, ὅπως ὁ πρῶτος ἄρχων τῆς Αὐλῆς ὁ»δηγήσῃ αὐτὸν διὰ μέσου ὅλης τῆς πόλεως,

κρατῶν τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου καὶ προτρέπων τὸν κόσμον νὰ προσπίπτῃ εἰς προσκύνησιν τοῦ τιμωμένου.

Τότε ὁ Βασιλεὺς διατάσσει τῷ Ἀμὰν νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ γράμμα αὐτὸς ὁ ἴδιος διὰ τὸν Μαρδοχαῖον, ὅλας τὰς συστάσεις καὶ συμβουλὰς ποὺ ἔδωκεν εἰς τὸν Βασιλέα. Καὶ ναὶ μὲν ὁ Ἀμὰν ἐξετέλεσεν ἐπακριβῶς τὴν διαταγὴν τοῦ Βασιλέως, ὡρκίσθη ὅμως νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τοῦτο σκληρότερον. Ἀλλὰ μόλις εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸν ἡμερήσιον ἐκεῖνον ἐξευτελεστικόν του περίπατον καὶ ἰδοὺ θεράποντες τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς προσελθόντες ἀνέμενον αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο εὐθὺς τὸν παρέλαβον, χωρὶς ἀκόμη νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὴν κούρασιν τῆς ἡμέρας καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὸ δεῖπνον τῆς Βασιλίσσης Ἐσθήρ, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἦτο προσκεκλημένος ἐκ τῆς προηγουμένης ἑσπέρας.

Ἡ Ἐσθὴρ περιεποιήθη τόν τε Βασιλέα καὶ αὐτόν, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς παρευρεθέντας μετὰ χάριτος καὶ γοητείας ἐκτάκτου. Λήγοντος δὲ τοῦ συμποσίου ὁ Βασιλεύς, κατενθουσιασμένος καὶ καταμαγευμένος ἐξ εὐθυμίας καὶ συμπαθείας πρὸς τὴν Ἐσθὴρ τὴν Βασίλισσαν, ἐξώρκισεν αὐτὴν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ,

«ὅ, ἐὰν ἐθέλῃ, κἂν τε τὸ ἥμισυ τοῦ βασιλείου»,

ὁρκιζόμενος, ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃ ἀμέσως τὸν πόθον της. Τότε ἡ Ἐσθὴρ μὴ δυναμένη πλέον νὰ συγκρατηθῇ ἐκ συγκινήσεως ὑπερβολικῆς, ἀλλὰ πρωτίστως ἐξ ἀγανακτήσεως καὶ ψυχικῆς ταραχῆς, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Βασιλέως, ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐξ Ἰουδαίων καταγωγήν της, προσθέσασα:

«Εἰ εὗρον χάριν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, δοθήτω ἡ ψυχὴ »τῷ αἰτήματί μου καὶ ὁ λαός μου τῷ ἀξιώματί μου· ἐπρά»θημεν γὰρ ἐγώ τε καὶ ὁ λαός μου εἰς ἀπώλειαν καὶ διαρ»παγήν, ἡμεῖς καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν εἰς παῖδας καὶ παιδίσκας».

Μετὰ ταῦτα, κατήγγειλε παρρησίᾳ, πρὸς αὐτὸν τὰς μηχανορραφίας καὶ τὰ σχέδια τοῦ Ἀμὰν καὶ τὸ ἄσπονδον τούτου μῖσος πρὸς τὸν Μαρδοχαῖον.

Ἐκμανεὶς ὁ Βασιλεὺς τότε σφόδρα, τὸν μὲν Ἀμὰν κατεδίκασεν αὐθωρεὶ εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου ξύλου, ὅπερ εἶχε στήσει διὰ τὸν Μαρδοχαῖον, τοῦτον δὲ ἀπεκατέστησεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀμάν. Ταὐτοχρόνως ἀνεκάλει τὸ κατὰ τῶν Ἰουδαίων διάταγμα καὶ νέον ἐξέδωκε κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν· ἐπέτρεψε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ ἐπιτίθενται κατὰ παντὸς ἐπιβουλευομένου αὐτούς. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τότε πάντας, τοὺς καθ' ὅλον τὸ Κράτος ἐχθροὺς τοῦ Γένους τῶν Ἰουδαίων καί,

«πολλοὶ τῶν ἐθνῶν ἠσπάζοντο τὴν τοῦ Μωϋσέως Θρησκείαν, »διὰ τὸν ἐκ τῶν Ἰουδαίων φόβον».

Οὕτω λοιπὸν οἱ Ἑβραῖοι ἑώρταζον τὴν ἡμέραν ταύτην, 14ην τοῦ μηνὸς Ἀδάρ, ὡς ἡμέραν ἀναπαύσεως μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἔγραψε δὲ ὁ Μαρδοχαῖος τοὺς λόγους τούτους εἰς Βιβλίον καὶ ἐξαπέστειλε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους πάντας, τοὺς κατοικοῦντας ἐντὸς τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου, καὶ εἰς τοὺς πλησίον καὶ εἰς τοὺς μακρὰν εὑρισκομένους εἰς μνημόσυνον αἰώνιον θεσπίσας τὰς ἡμέρας ταύτας, ὡς ἡ μ έ ρ α ς, Ἱστορικάς, Πανηγυρικὰς καὶ ἡμέρας προξενούσας τὴν συναίσθησιν τῆς πρὸς τὸν Σωτῆρα Θεὸν εὐγνωμοσύνης διδασκούσας δὲ τὴν ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε ἀκοίμητον Θ. Πρόνοιαν. Συγχρόνως ἐθεσπίσθησαν ὡς ἑορτάσιμοι ἡμέραι ἡ 14η καὶ ἡ 15η τοῦ μηνὸς Ἀδάρ

Σημείωσις.— Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου συνέταξε τῷ 1689 τὴν περίφημον τραγῳδίαν του, «Ἐσθήρ» (Esther) ὁ διάσημος Γάλλος δραματικὸς Ἰωάννης Ρακίνας (1689-1699).

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

Διαδόσατε τὸν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ». Συστήσατε καὶ εἰς τοὺς φίλους σας νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταί του. Ὡρίσαμεν ἐτησίαν συνδρομὴν μόνον δολλ. 2.00 διὰ νὰ γίνῃ κτῆμα ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων οἰκογενειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Εἶνε ἡ ὑγιεινοτέρα πνευματικὴ τροφὴ πάσης ἡλικίας.

THE ORTHODOX OBSERVER
25-19 30th Drive, Astoria, New York

ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

D. C. DIVRY, Inc.

ΕΚΤΥΠΩΝΟΜΕΝ

Βιβλία, Βιβλιάρια, Καταλόγους, Ἐφημερίδας, Περιοδικά, Λευκώματα Ἐσπερίδων, Κάρτες, Μπιλοφέρια, Προσκλητήρια Γάμων, κ.λ.π. μὲ ἀπαράμιλλον ταχύτητα καὶ φιλοκαλίαν εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας συναγωνισμόν.

ΔΙΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΑ

Εἰδικῶς κατηρτισμένον Τμῆμα Ταχυδρομικῶν Παραγγελιῶν ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν πάσης τυπογραφικῆς ἐργασίας τῶν Κοινοτικῶν Ἱδρυμάτων — ἤτοι Σφραγῖδας, Καταστατικά, Ἐπιστολάς, Προγράμματα, Ἀποδείξεις κ.λ.π.

240 WEST 23rd STREET Tel. WAtkins 9-4346 **NEW YORK**

ΣΤΕΦΑΝΑ ΜΕ ΛΑΜΠΑΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΠΛΟ

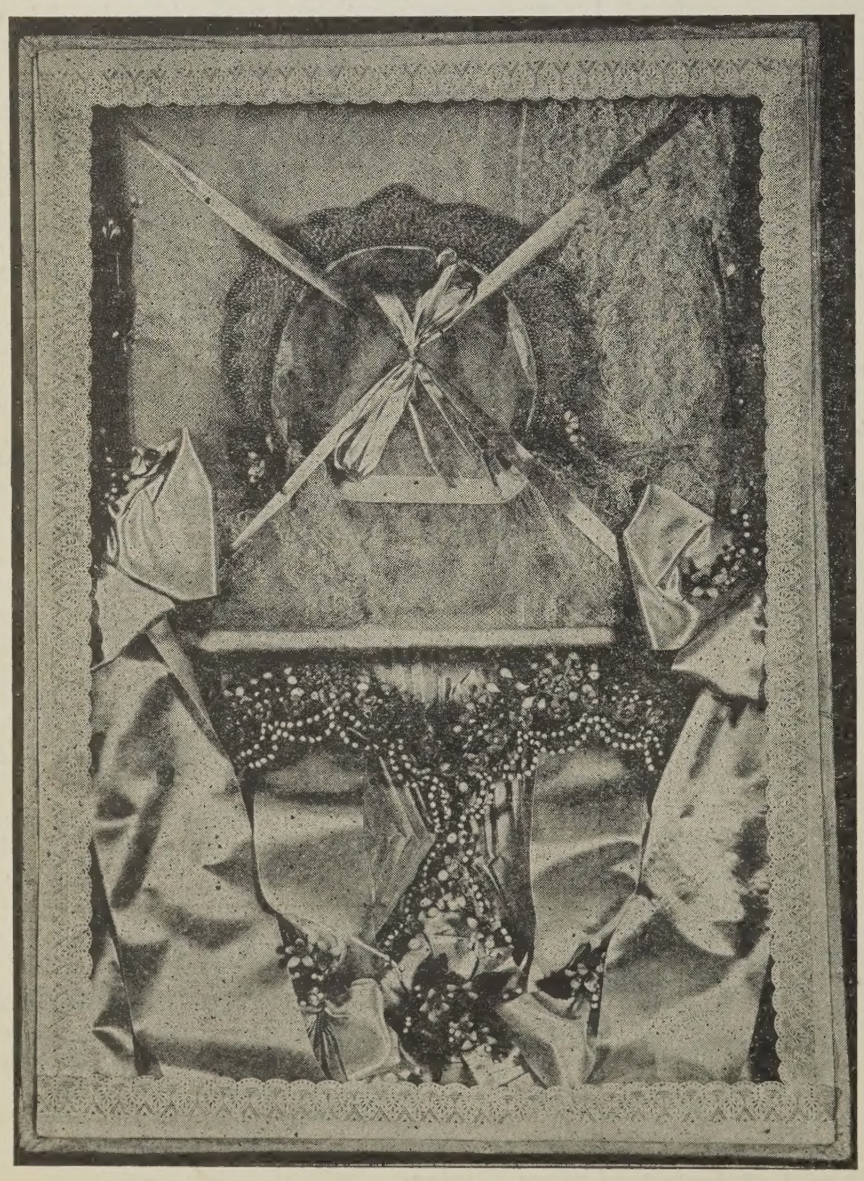

SET No. 107 S. $33.00

ΚΟΜΠΛΗΤ

Ὅλα τὰ Κομπλὴτ SETS Στεφάνων τοῦ Καταστήματός μας ἐμπεριέχουσιν: Ἕν ζεῦγος καλλιτεχνικῶν Στεφάνων, ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἄνθη λεμονιᾶς. Ἕν ζεῦγος Λαμπάδες στολισμένες μὲ μεταξωτὴ κορδέλλα καὶ ἄνθη λεμονιᾶς.—Ἕν ζεῦγος σκέτες Λαμπάδες. Ἕνα Πέπλο μεταξωτό, γαρνιρισμένο μὲ δαντέλλα καὶ μὲ θαυμάσιον CAP, τῆς τελευταίας Παρισινῆς Μόδας, ἕτοιμο νὰ φορεθῇ. Μπουκετάκι διὰ τὴν Νύμφην, τὸν Γαμβρὸν καὶ τὸν Κουμπάρον.

ΓΡΑΨΑΤΕ:

DORROS-ROMPAPAS

240 WEST 23rd ST.
NEW YORK

Τιμαί:

No. 101	Τὸ Σὲτ $16.50
No. 102	Τὸ Σὲτ $20.00
No. 103	Τὸ Σὲτ $25.00
No. 105	Τὸ Σὲτ $30.00
No. 107	Τὸ Σὲτ $33.00
No. 108	Τὸ Σὲτ $40.00

Παραγγελίαι ἐκτελοῦνται δι' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

DORROS - ROMPAPAS, 240 WEST 23RD STREET, NEW YORK